

Clark Darlton

ATENTÁT NA SLUNCE

č.371

Přeložil František Fabián

Digitalizoval Derec

1.

Nekonečným kosmickým prostorem se řítila malá loď diskovitého tvaru. Její cíl byl zatím neznámý. Byla už vzdálena víc než dva tisíce světelných let od Země a vzdálenost každou vteřinou narůstala.

Její velitel, major Orlin Raskani, byl vrah na útěku.

Jeho první obětí se stala mutantka Laury Martenová, kterou zastřelil a sebral jí buněčný aktivátor. Spolu s Rhodanovým dvojníkem Heikem Anrathem, který se ne z vlastní vůle stal zrádcem, a se šesti akonskými agenty pak uprchl z gigantické kosmické pevnosti OLD MAN. Akonané měli v plánu pevnost dobýt, ale to se jim nepovedlo.

Ale také Heiko Anrath dohrál svou úlohu. Rhodan oznámil lidstvu, že víc než osm měsíců bloudil galaxií M-87, zatímco na Zemi ho zastupoval k tomu speciálně vyškolený dvojník. Tím se stal neproveditelným i plán Akonanů poštvat Pozemšťany proti Rhodanovi. Orlin Raskani ve zlosti zabil svého spojence Anratha, který mu teď už nebyl k ničemu.

Už bylo jen šest osob, které věděly o ukradeném buněčném aktivátoru. Svému majiteli zaručoval aktivátor věčný život. On, major Orlin Raskani, mohl být nesmrtelný. Přesto ještě váhal zavěsit si předmět velký jako vejce na krk. Bylo tu také určité riziko. Když bude aktivátor nějakou dobu nosit a pak ho odloží, rychle zestárne a zemře.

Nestaral se o šest Akonanů, kteří byli celí šťastní, že vyvázli živí. Zamyšleně se díval na panoramatickou obrazovku. Dodržovali kurz k okraji Mléčné dráhy.

Orlin Raskani si nervózně prohrábl zrzavé vlasy. Byl to štíhlý vysoký muž, chladný a velmi chytrý. Nikdy nejednal ukvapeně a byl znám svou brutalitou, když mu šlo o dosažení cíle.

Stále se vracel pohledem k uzamčené přihrádce ve stěně, v níž spočíval buněčný aktivátor. V zádech cítil pohledy Akonanů, tušil, jak lační po nezměnném pokladu, který mají na dosah.

Buněčný aktivátor, který propůjčuje nesmrtelnost...

Ten stál za víc než dvě vraždy!

Stál by i za dalších šest.

Když Orlin Raskani dospěl v úvahách až sem, už byl rozhodnutý. Musí se těch šesti Akonanů zbavit. Nebude jich ško da. Loď může řídit i bez posádky a bezpečně doletí k cíli.

K cíli?

Kam vlastně chce doletět? To byl další námět k zamyšlení. Zabitou mutantku už jistě našli a zjistili, že její buněčný aktivátor zmizel. Brzy bude mít v patách slídiče.

Nu, Mléčná dráha je rozlehlá a nepřehledná. Třebaže Pozemšťané a Akonané osídlili tisíce planet, byl to jen nepatrný zlomek toho, co ještě čeká na objevení. Snad někde na okraji galaxie najde planetu, kde bude neomezeným vládcem. S buněčným aktivátorem tisíc let nehraje roli...

Orlin Raskani potřásl hlavou. Najednou věděl, že si jenom něco namlouvá. Aktivátor vysílá silné impulzy, které lze zachytit i na velkou vzdálenost. Ne, dokud má aktivátor u sebe, nemůže uniknout. Mléčná dráha není dost velká, aby ho ochránila.

Musí najít jiné řešení. A především se musí zbavit těch šesti Akonanů.

A proč to neudělat hned?

Když se Orlin Raskani opatrně otočil, uviděl jenom pět Akonanů. Šestý z nich, Menos z Thalanu, zmizel.

„Kde je Menos?“ zeptal se, aniž spouštěl oči z kontrolní desky. Loď řídil automatický pilot, ale i v lineárním prostoru se mohly vyskytnout překážky. „Nařídil jsem, abychom se všichni drželi pohromadě v centrále.“ „Co Menosovi chcete?“ ozvalo se najednou z jiného směru. Orlin se otočil po hlase a stimul. Menos

stál ve dveřích radiové centrály a držel v ruce těžký impulzní paprskomet, jímž mířil Orlinovi na prsa. „Ani se nehněte, Raskani.“

Raskani si rozumně vzal radu k srdci a zůstal klidně stát.

„Oč vám jde, Menosi? Chcete mě zabít, abyste se zmocnil aktivátoru? Ten vám stejně nebude nic platný.“

Menos mu skočil do řeči: „Kdo říká, že ho chci pro sebe? Chci jenom zabránit, abyste si ho nechal vy, Raskani. Kromě toho nemusím být telepat, abych uhádl, nač myslíte. Máte v úmyslu zabít mě i mých pět kolegů. Mám pravdu?“

Raskani se zatvářil zděšeně.

„Vy jste se zbláznil, Menosi! Proč bych vás zabíjel?“

„Řeknu vám, proč, Raskani.“ Menos vešel do centrály a posadil se. „Jestli chcete buněčný aktivátor pro sebe, musíte nás odstranit jako nepohodlné svědky.“

Raskani se opřel v křesle tak, aby měl všechny Akonany na očích. Zabloudil pohledem k zásuvce pod kontrolním pultem, kde měl své dva malé paprskometry. Kdyby se k nim dostal, změnilo by to situaci. Menos by se svým těžkým impulzním paprskometem nemohl tak rychle reagovat. Ostatní Akonané byli sice také ozbrojení, ale zbraně měli zastrčené v opascích. Nejdřív ovšem musí mít své paprskometry v rukou.

„Přebírám velení,“ oznámil Menos. „Až ukončíme lineární let, naprogramujete nový kurz. Poletíme do ústředí akonské výzvědné služby.“

Raskani pokrčil rameny. Zbývalo ještě půl hodiny, dřív se kurz nedal změnit.

„Kde máte svou zbraň?“ zeptal se náhle Menos.

„Zbraň?“ protahoval Raskani, aby získal čas. „Jakou zbraň myslíte?“

„Neptejte se tak hloupě, Raskani. Myslím váš malý paprskomet. To přece víte. Kde je? Dejte mi ho!“

Raskani měl co dělat, aby se ovládl a neohlédl se po zásuvce. Teď by se mu mohla podařit lest, ale bude záležet na každé vteřině.

„Mám ho tady v zásuvce,“ řekl klidně.

Menos se nepohnul z místa.

„Zůstaňte klidně sedět a otevřete zásuvku. Jestli uděláte nějaký ukvapený pohyb, zastřelím vás. Otevřete zásuvku a vyndejte paprskomet levou rukou. Držte ho za hlaveň a podejte mi ho. Ale opatrně a docela pomalu.“

Levou rukou! Menos z Thalanu Raskanimu nevědomky vyšel vstříc. Když bude Raskani držet zbraň v levé ruce, pravá mu zůstane volná. Nic víc nepotřeboval. Přikývl na souhlas. Naposled se podíval na kontrolky a levou rukou stiskl tlačítko pod okrajem stolní desky. Zabzučelo to a zásuvka se zvolna vysouvala. Raskani ji zastavil kolenem, aby Menos nezahlédl druhý paprskomet, který ležel vzadu. Opatrně sáhl levou rukou dovnitř a uchopil zbraň palcem a ukazováčkem. Zvedl ji a vytáhl ze zásuvky. S nepohnutou tváří ji podal Menosovi, který po ní chvatně sáhl. To byla chyba, protože v tom okamžiku přestal dávat pozor.

Raskani právě na to čekal.

Bleskurychle sáhl do zásuvky pravou rukou a uchopil druhý paprskomet. Než stačil Menos pochopit, že byl podveden, provrtal mu výstřel hrud'. Když umíral, upustil zbraně z rukou.

Ještě než jeho tělo dopadlo na zem, Raskani vyskočil. Rozhlédl se po zbývajících pěti agentech. Jeden z nich už držel v ruce zbraň. Ten zemřel první.

„Tak co?“ zeptal se Raskani. „Ještě někdo?“

Čtyřem agentům bylo jasné, co je čeká.

„Nestačíte nás pobít dost rychle,“ řekl jeden z nich. „Ten poslední vás dostane. Zkuste se rozumně dohodnout.“

„Mýlíte se, Demosi,“ zasmál se Raskani. „Můj paprskomet střílí v nepřetržitém proudu. Máte pravdu, musím odstranit všechny svědky - takže sbohem.“ Trvalo to jen chvíli. Raskani pak stál nehnutě uprostřed centrály. Dosáhl svého. Žádný svědek už nebyl naživu. Co teď?

Beynert!

Ano, to je jediné řešení, i když smělé a nebezpečné. Donese buněčný aktivátor na Beynert, protože tam žije Tatos z Abesu, vrchní velitel akonských tajných služeb. Bylo sice zakázáno pod trestem smrti přistát bez povolení na planetě Beynert, ale buněčný aktivátor jeho přistání ospravedlní.

Takže na Beynert!

Tatos z Abesu nebyl jen vrchní velitel, ale také vlivný člen vlády Modré soustavy. Když se mu Raskani zavděčí, má postaráno o blažený zbytek života. Bude mu kladeno za vinu, že selhal při pokusu ovládnout OLD

MAN. Ale buněčný aktivátor, který propůjčí Tatosovi z Abesu věčný život, smaže všechna jeho provinění.

Naklonil se nad řídicí pult. Byl čas zadat nový kurz. Mapy hvězdné oblohy byly připravené, v několika minutách našel Raskani pozici tajné planety, kterou neznala ani většina Akonanů.

Ještě víc než sedm tisíc světelných let...

Letoun se vynořil zpět do normálního vesmíru, orientoval se a zamířil novým směrem. Pak se zase vrátil do lineárního prostoru a letěl desettisíckrát rychleji než světlo - a ještě zrychloval. Raskani teď měl půl hodiny čas. Vstal a rozhlédl se po mrtvolách svých dřívějších přátel. Pak vypnul umělou gravitaci, aby si ušetřil námahu. I tak mu dalo dost práce vyhodit z lodi do volného prostoru mrtvolu šesti Akonanů a Anratha. Teď budou navěky bloudit lineárním prostorem.

Raskani v to aspoň doufal.

S úlevou se vrátil do velitelské centrály a posadil se. Klidným rukama otevřel přihrádku ve stěně a vyndal buněčný aktivátor. Přístroj byl velký jako slepičí vejce a byl z lesklého kovu. Už když ho Raskani držel v rukou, připadalo mu, že cítí životadárný proud, jak mu projíždí tělem. Ale to si jistě jenom namlouval.

Nebo ne?

Položil ho zpátky a zamkl přihrádku elektronickou kombinací, kterou znal jen on. Pak zavřel oči.

Až se bude loď vracet do normálního prostoru, poplachový signál ho včas vzbudí.

* * * * *

Siganec Harl Defin, major USO, nebyl ve své kůži, když tu neměl svého zázračného robota paladina. Ovšem čtyři metry vysoký Paladin by se do malého kosmického letounu jen tak neschoval. Takhle se Gucky bez potíží teleportoval s patnáct centimetrů velkým Sigancem do lodi, ještě než odstartovala z OLD MANA.

Seděli v prázdném skladu, kde nebyl interkom. To teď ale nehrálo žádnou roli, protože Gucky jako telepat mohl sledovat události na palubě letounu čtením Raskaniho myšlenek.

Gucky i Harl Defin měli na sobě moderní pozemské bojové skafandry. Myšob se mohl pohybovat teleportací, Defin měl na skafandru vrtulku, poháněnou proudem z baterie v batohu na zádech. To mu umožňovalo volný pohyb v atmosféře. Kromě toho byl skafandr opatřen deflektorem, který propůjčoval nositeli neviditelnost.

Když Raskani pobíjel své druhy, Harl Defin chtěl zasáhnout, ale Gucky ho zadržel.

"Jen klid, Harle! Nemělo by to smysl. Jak znám přísné a nelidské zákony jejich výzvědné služby, jsou stejně odsouzeni k smrti za to, že neuspěli na OLD MANU. A je tu ještě něco: Raskani má v úmyslu letět na přísně tajnou akonskou planetu a předat buněčný aktivátor šéfovi výzvědné služby. Pozici té planety zatím nikdo z našich nezná. Její vzdálenost od Země je asi osm tisíc světelných let, a to je velmi nebezpečné. Musíme bezpodmínečně zjistit, která je to soustava a co se tam děje. Raskani nás tam dovede. Máme jedinečnou možnost tam přistát a porozhlédnout se." To musel Harl Defin uznat. Solární impérium mělo už dlouho podezření, že v jeho oblasti jsou tajné základny Akonanů, ale zatím se nepodařilo žádnou najít. A když se na téhle zdržoval sám vrchní velitel akonské tajné služby, musela to být zvlášť významná základna.

„Dobře, Gucky. Máš pravdu. Víš něco bližšího, kde ta planeta je?“

„Znám jenom její souřadnice. Pokud si vzpomínám, v té oblasti měli dřív základnu Bluesané. Vedli mezi sebou bratrovražednou válku, ale napadali i naše lodě. Nevím, jak to souvisí s Akonany. Uvidíme.“

Harl Defin spolkl výživnou tabletu. Sedel na podlaze a opíral se zády o stěnu.

„Právě že nic nevidíme,“ zavrčel mrzutě a ukázal na holé stěny skladu. „Vůbec nic. Ještě že umíš aspoň číst myšlenky.“

„Raskani teď spí a zdá se mu o ráji. Jenže já jeho budoucnost vidím černě. Bude zklamaný, ale nic jiného si nezaslouží. Spolehni se, že buněčný aktivátor donesu zpátky Rhodanovi.“

„To jsem zvědavý, jak to provedeš,“ prohlásil Harl Defin skepticky.

Gucky se oškíbal nad tabletou koncentrátu.

„To nech na mně,“ poradil Harlovi a soustředil se zase na Raskaniho myšlenky. Harl Defin si lehl na podlahu a snažil se usnout. Letoun se řítíl lineárním prostorem za tajemným cílem.

Když zaječelo poplachové zařízení, Raskani se probral ze svých snů. Několik vteřin mu trvalo, než si

zcela uvědomil, kde je a co se odehrálo. Rychle se podíval na řídicí pult a naprogramoval další etapu lineárního letu. Ještě dvě etapy a bude dost blízko u Beynertu, aby mohl navázat rádiové spojení.

Ani to se nesmělo, ale bude to muset risknout, jinak obrana jeho loď zničí.

Raskani toho o Beynertu moc nevěděl. Byla to druhá planeta soustavy dvojitého červeného slunce. První planeta na své dráze prolétala mezi oběma slunci, byla pustá, žhavé neobývatelné peklo. Beynert obíhal kolem sluncí v dostatečné vzdálenosti, aby na něm byly snesitelné podmínky k životu. Jeho dráha byla elipsovitá a vedla daleko od sluncí. Planeta byla pokryta ledem a na pohled vypadala neobydlená. Průměrné teploty kolísaly kolem čtyřiceti osmi stupňů Celsia pod nulou. Ovzduší bylo dýchatelné.

To všechno byla data obecně známá všem Akonanům. Nic se ale nevědělo o zvláštních úkolech Beynertu.

Další etapa letu.

Ted' už to nebylo daleko. Už při dalším návratu do normálního prostoru bylo na obrazovkách vidět dvojité červené slunce.

Zločinec se cítil naprosto bezpečný. Nikdo ho nepronásledoval, to věděl jistě. Neměl důvod prohledávat loď.

Znovu se vrátil do normálního vesmíru. Seděl a sledoval obrazovky. Dvojité slunce výhruzně svítilo právě uprostřed. Poslední etapa lineárního letu trvala už jen několik minut. Pak se daly na obrazovce rozeznat i obě planety.

Ještě dvě světelné hodiny! To znamenalo, že Raskani má dost času, aby se k soustavě přiblížil normální rychlostí světla. Kontakt naváže teprve tehdy, až bude objeven. V bezprostřední blízkosti tak utajené soustavy byl rádiový styk zakázán.

Letoun se blížil ke sluncím už jen setrvačností. Na palubě měl dva černé pasažéry.

Gucky a Harl Defin si uvědomovali hrozící nebezpečí. Jestli budou obránci planety střílet na vetřelce bez výstrahy, jsou ztraceni. Jediná chabá naděje byla v tom, že myšob zachytí myšlenkové impulzy akonských strážců a včas se spolu se Sigancem teleportuje do prostoru.

Zatím vyčkávali.

Orlin Raskani se horečně rozhodoval. Už zapnul vysílačku a čekal na první příjem kontaktu. Nepočítal s tím, že by ho sestřelili bez výstrahy, i když letěl v pozemské lodi. Na planetě budou zvědaví, budou chtít vědět, jak se nějakému Pozemšťanovi podařilo najít utajenou soustavu.

Znovu zaznamenal slabou ozvu na radaru, která mu jednoznačně prozrazovala, že ho ve velké vzdálenosti sleduje nějaká loď. Bylo tomu tak už dvě etapy lineárního letu. Na chvíli pocítil paniku, protože kdyby někoho dovedl k tajné základně, nepomohl by mu už ani buněčný aktivátor.

Pak ale tu myšlenku zaplašil. Kdo by ho mohl sledovat? Zaměřování v lineárním prostoru není možné, a on několikrát změnil kurz. Kromě toho všechno proběhlo příliš rychle, než aby se mu Pozemšťané stačili dostat na stopu.

Zapomněl na to, když se před ním ukázaly tři další ozvy. Mohly to být jediné lodě ze soustavy červených sluncí, které mu letěly vstříc.

Ted' už bylo rozhodnuto.

Byly to tři akonské křižníky, které se najednou objevily těsně před ním a dávaly mu znamení k zastavení. V tomto případě to znamenalo, že se Raskani nemá pokoušet měnit rychlost ani kurz. Všechny čtyři lodě se i nadále pohybovaly rychlostí světla ke dvěma sluncím.

Raskani byl dostatečně opatrný, aby přesně dodržoval pokyny. Zároveň odvysílal svůj tajný akonský poznávací signál. Ted' aspoň v křižnících věděli, že letoun pozemské výroby řídí Akonan. Odpověď nebyla právě přátelská. Velitel tří křižníků podle předpisů Raskaniho upozornil, že porušil utajení a tím se vystavil potrestání.

„Vy mi nebudete dávat rozkazy," odpověděl Raskani. „Oznámil jsem vám své jméno, hodnost a zařazení v tajné službě. Žádám, abych byl uveden přímo k Tatosovi z Abesu. To by mělo důstojníkovi ve vaší funkci stačit. Pokud mi budete bránit, vy i vaše mužstvo ponese te důsledky a to bych vám nepřál."

„Plním jen svou povinnost, majore. Beynert má zvláštní stupeň utajení. Bez zvláštního povolení tu nesmí nikdo přistát. Ani já sám nevím, co se tady tak tajného děje. A to už tu jsem řadu let. Jak se tedy odvažujete jen tak sem přiletět a chtít tu přistát? Ví o vás Tatos z Abesu?"

„Okolnosti tomu nepřály. A teď mi uvolněte cestu. Ukažte mi, kde mám přistát. A to rychle a spolehlivě. Rozumíte?"

„Mám jiné pokyny, majore. Vy jste můj zajatec a můžete být rád, že vás nesestřelím. Ale pravděpodobně bude Tatos z Abesu chtít vědět, proč jste přiletěl a odkud znáte naši pozici. Neměňte kurz.“

To už bylo na Raskaniho moc.

„Jste zodpovědný za všechno, co se stane dál. Nuťte mě k tomu, abych nedbal na předpisy a rádiem požádal nejvyššího velitele o pomoc. V tom se mi nepokoušejte zabránit. Jenom byste svou situaci ještě víc zhoršil.“

Několika hmaty navázal Raskani spojení s rádiovou centrálou na ledové planetě a žádal, aby byl spojen přímo s Tatosem z Abesu. Za chvíli uslyšel hlas, který znal. Slyšel ho už často z pásků s rozkazy. Byl to hlas šéfa akonských tajných služeb.

„Přikázal jsem, aby vás zničili, pokud mi neuvedete důvod, který by ospravedlnil vaše svévolné počínání. Kdo jste?“

Raskani se mu klidně představil. To ale veliteli nestačilo.

„Teď vím, kdo jste, a vím také, že jste se svými lidmi selhal. To samo o sobě znamená rozsudek smrti. Jak se opovažujete přiletět sem a porušovat předpisy?“

„Je to nanejvýš důležité - důležité pro vás, ctihodný.“ Raskani záměrně oslovil svého nadřízeného titulem, který příslušel jen nejvyšším hodnostářům. „Máte pravdu: naše mise ztroskotala, ale to budete za chvíli považovat za vedlejší. Něco vám přináším, dar od Pozemšťanů. Sám jsem jim ho odebral, abych ho mohl předat vám, ctihodný. Je to věčný život!“

Pět vteřin bylo ticho, pak řekl Tatos z Abesu: „Věčný život... nerozumím vám. Co tím myslíte?“

„Ještě jste neslyšel o buněčných aktivátorech, ctihodný. Ve vesmíru jich není mnoho. Propůjčují svým nositelům relativní nesmrtelnost. Jeden má Arkonidan Atlan, jeden Pozemšťan Rhodan. Další mají jeho významní přátelé a mutanti. A jednomu mutantovi jsem aktivátor vzal. Teď patří vám, ctihodný.“

Znovu mlčení. Když Tatos z Abesu opět promluvil, jeho hlas se znatelně změnil. Zněl trochu zastřeně a chraptivě.

„Buněčný aktivátor? A vy ho máte u sebe v lodi?“

„Ano.“

„Nelžete?“

„Ne.“

„Dobře. Dávám vám osobně povolení k přistání. Pošlu instrukce hlídkujícím lodím. Očekávám vás ve svém sídle - nebo ještě lépe: zůstaňte na palubě, přijdu za vámi sám a promluvíme si. Aha... a ještě malá otázka: proč vlastně předáváte buněčný aktivátor mně? To nemáte chuť být sám nesmrtelný? Takové věci se jen tak nerozdávají.“

Raskani tuto otázku očekával a byl na ni připraven. Bylo třeba najít logickou a uspokojivou odpověď, a bylo radno držet se co nejvíc pravdy.

„Jistě, každý by chtěl žít věčně. Ale jaký smysl by to mělo pro mne? Nedokázal bych se sám ochránit před svými pronásledovateli. Dokonce bych musel počítat s tím, že mě nebudou honit jen Pozemšťané, ale také moji vlastní lidé. K čemu by to bylo, žít věčně ve strachu? To je mi milejší krátký život v blahobytu. Doufám, že mi rozumíte?“

„Ano, velmi dobře vám rozumím!“ ujistil ho klidně Akonan. „Ještě si o tom popovídáme. Přistaňte a počkejte na mne.“

Spojení bylo ukončeno.

Raskani ještě chvíli seděl nehybně v křesle a zíral na přístroj. Nebyl si jistý, co si má o Tatosovi z Abesu myslet. Pochopil skutečně, co Raskani za buněčný aktivátor chce?

No, to se brzy ukáže.

Znovu se spojil s velitelem tří křižníků.

„Už jste dostal příkazy?“ zeptal se chladně.

„Vyhrál jste, majore. Přistaňte. Doprovodíme vás.“

„Mohl jste si ušetřit nepříjemnosti, kdybyste mě poslechl hned. Ukažte mi, kde je přístav. Doufám, že mě nenecháte přistát na ledovci.“

„Přístav je pod ledovcem...“

To už Raskaniho napadlo.

Převzal ruční ovládání a řídil letoun dál k Beynertu.

V malém skladu informoval Gucky svého přítele Harla Defina o rozhovoru, který proběhl mezi Raskanim a jeho nadřízeným. Sigance to ještě víc rozrušilo.

„My přistaneme na tajné planetě?“

„Docela jistě.“

„To je hrozné, Gucky! A já tu nemám svého paladina..“

„Ten by nám stejně nepomohl, Harle. Zpozorovali by ho a zničili. Tady musíme být opatrní a lstiví. Nejdřív musíme vyzvědět, co se na Beynertu vlastně děje. A pak se musíme odtud zase pěkně se zdravou kůží dostat. Právě to bude nejtěžší - ale já už jsem si poradil v jiných situacích.“

„Kdybychom se jen mohli spojit s některou pozemskou lodí! Tady je přece na palubě vysílačka.“

„V nouzi se o to můžeme pokusit,“ souhlasil myšob. „Ale zatím by to nebylo vhodné. Prozradili bychom se. Počkáme, co bude dál. Třeba se nám povede zajmout Tatose. Donutíme ho, aby nám vyrazil všechna tajemství, a pak ho vezmeme s sebou jako rukojmí.“

„Zní to dětsky prostě,“ vrčel Harl Defin ne zrovna přesvědčeně.

„Také to prosté je,“ ujišťoval klidně Gucky.

2.

Myšobovi by jistě zvedlo náladu, kdyby věděl, že jen několik světelnýchlet odtud je lehký pozemský křižník NEWPORT, který sleduje na radaru ukradený letoun. S pomocí poloprostorového čidla se jim to dařilo i při lineárním letu. Kapitánem lodi byl Afričan major Thuma Morbote. Byl zrádci na stopě už od událostí na OLD MAN.

První důstojník nadporučík Fang Lu přišel kapitána vystřídat.

„Jděte se vyspat, šéfe.“

Morbote ukázal na obrazovku.

„Vypadá to, že jsou u cíle, Fang Lu. Nesmíme se moc přibližovat. Vidíte tu červenou dvojhvězdu? V našich mapách je zakreslená, ale nemá jméno. Zatím nikoho nezajímala. Zatím.“

„Myslíte, že je tam akonská základna?“

„Určitě, Fangu Lu. Raskani znal její pozici a mířil sem. Nevím, co tu chce dělat, ale snad se to dozvíme. Řekněte nadporučíku Chesterovi, ať sledují rádiové vysílání. Já budu dál navigovat, vy se věnujte radaru. Dávejte pozor, ať nás někdo nepřekvapí. Prohánějí se tu Bluesané.“

Fang Lu se posadil k zaměřovačům a zkontroloval obrazovky. Pak se spokojeně opřel do křesla.

„Ti nás rušit nebudou, šéfe. Tam, kde je teď Raskani, to vypadá nebezpečně-jí. Jsou tam strážní lodě, které Raskani-ho obklopily.“

„S tím musel počítat.“ Morbote naprogramoval krátký lineární let. „Schováme se za některé slunce. Myslím, že už jsem jedno vybral. Podívejte se tady na mapu. Tohle není ani tři světelné roky daleko od červené dvojhvězdy. Tam nás nenajdou, ale my můžeme v klidu pozorovat a počkat si, co se bude dít dál. Raskani nám neuteče. Jestli opustí soustavu dvou sluncí, znovu se na něj nalepíme. Takhle se dozvíme, co má vlastně v plánu.“

NEWPORT se ponořil do lineárního prostoru, zůstal v něm jen několik vteřin a znovu se vrátil do normálního vesmíru. V těch několika vteřinách urazil cestu několika světelných měsíců.

Hvězda byla malá a velmi jasná. Proud částic, který z ní vycházel, zcela postačil, aby ztížil zaměření lodi a spolehlivě ji ukryl. Nadporučík Fang Lu ale měl možnost sledovat na obrazovkách Raskaniho letoun a tři akonské lodě, které ho doprovázely.

„Myslím, že teď už jsem si zasloužil oddech,“ usoudil major Morbote a vstal. Kývl na Fanga Lu. „Převzmete to, nadporučíku.“

„Vzbudíme vás, kdyby se něco dělo, kapitáne.“

Morbote se ušklíbl, když šel ke dveřím.

„To doufám,“ zamumlal.

Raskani už byl tak blízko planety Beynert, že ho převzal vlečný paprsek a vedl ho k přistání. Vypnul motory a spokojeně vyčkával. Na panoramatické obrazovce sledoval, co bude dál.

Tak docela Tatosovi z Abesu nedůvěřoval, i když ho osobně neznal. Slyšel ale pověsti, které o přísném šéfovi tajných služeb kolovaly. Zatím mu byl buněčný aktivátor spolehlivou zárukou. Nejdrív si Akonana pořádně prohlédne a promluví si s ním, než mu aktivátor vydá. Raskani si myslel, že se může spolehnout na svou znalost lidí.

Letoun klesal stále níž a blížil se povrchu Beynertu. Ledová pokrývka na planetě musela být silná tisíce metrů. Raskani si neuměl představit lepší maskování. Všechna zařízení jsou určitě ukryta hluboko pod povrchem. Návštěvník z kosmu by z nich nic nezahlédl, ani kdyby se mu podařilo dostat se tak blízko k Beynertu.

Když byla diskovitá loď jen několik set metrů nad ledovcem, objevila se v ledu trhлина, která se rychle šířila a brzy byla tak velká, že jí letoun bez potíží proletěl. Ledové stěny klouzaly nahoru a otvor se za letounem zase uzavřel.

A Raskani byl v pasti.

Totéž si pomyslel Tatos z Abesu.

Vysoký, trochu nahněbaný starý Ako-nan seděl před řadou obrazovek a díval se, jak je Raskaniho letoun zaváděn do hangáru. Letoun měkce dosedl. V obrovské hale stály lodě akonského původu i ukořistěné pozemské lodě. Některé vypadaly, jako by je někdo rozebral a dal jenom provizorně zase dohromady.

Raskani měl dost rozumu, aby zůstal v lodi. Rádiem požádal o spojení s vrchním velitelem.

„Zůstanu v lodi, dokud nepřijde Tatos z Abesu. Mám pro to zvláštní důvody, které vám nemíním sdělovat.“

Důstojníci a vojáci, kteří letoun obklopili, zřejmě nic nevěděli o dohodnuté schůzce Raskaniho s Tatosem. Žádali, aby je pustil do lodi, a chtěli ji zkontrolovat.

„Nevykládejte hlouposti, majore, a otevřete nám. Kdo je s vámi ještě na palubě?“

„Jsem tu sám, ale ani do toho vám nic není. Počkám na vrchního velitele.“

Tatos se u obrazovek klidně usmíval. Nechá Raskaniho čekat, ať trochu změkne a ztratí jistotu. Pak ho snáze přelstí.

„Před toho budete předveden později, majore. Jste zajatcem tajné služby a zbaven všech funkcí. Oficiální rozsudek vám bude doručen. Žalostně jste zklamal. Vystupte z lodi. Naposled vás vyzýváme.“

„A co uděláte, když vás neposlechnu?“

„Donutíme vás, majore. Vyhladovíme vás. Zničíme loď...“

Raskani se zasmál.

„Zkuste to. Naděláte si spoustu nepříjemností, pánové.“

„Přestaňte!“

Tatosův hlas zaduněl halou a všichni zmlkli. Důstojníci a vojáci sebou trhli a bezděčně se postavili do pozoru. Všichni věděli, že je v hale odposlech a že hlas zazněl z interkomu. Přesto je šéfův pánovitý hlas vylekal.

Jenom Raskani zůstal klidný. Také on hlas poznal a bleskově zareagoval.

„Tatosi z Abesu, ctihodný! Jsem váš oddaný služebník. Odežente tuhle smečku, aby se nezmocnili mého daru pro vás. Čekám na vás, ctihodný. Moje loď je vám k dispozici.“

„Jenom trpělivost, majore Raskani. Brzy za vámi přijdu. Zatím si rozmyslete, co budete chtít jako odměnu. Můžete mít jenom jedno přání, ale to vám určitě splním.“

Raskani klidně odpověděl: „Už jsem si to rozmyslel, ctihodný. Kdy přijdete?“

„Brzy.“ Tatos z Abesu pokračoval změněným hlasem. „A vy, pánové, teď opusťte hangár. Co chci s majorem Raskaním projednat, to se vás netýká. Je to můj host.“

Akonané zklamaně odcházeli. Necháпали, co se děje, ale věděli, že by riskovali přísné tresty, kdyby velitelův rozkaz okamžitě neprovedli.

Tatos z Abesu vypnul interkom.

Chvilí nehnutě seděl, pak vstal a šel ke skříni ve stěně, kterou otevřel stisknutím utajeného knoflíku. Uvnitř visely různé ruční zbraně. Dlouho si je prohlížel, než se rozhodl pro malý paprskomet, který mohl pohodlně schovat do kapsy u kalhot. Aniž to věděl, zvolil si stejnou zbraň jako Raskani. Tím začal souboj.

Gucky šeptal Harlu Definovi: „Musíme čekat, protože Raskani nechce vyjít z lodi. Sleduji jeho myšlenky. Má ho navštívit ten Tátoš z Azbestua...”

„Kdo?” ptal se zmateně Harl Defin. Zřejmě ještě neznal Guckyho zálibu v komolení jmen.

„No tak Tatos z Abesu, když chceš. Prostě hlava všech těch darebáků. Už dlouho se pokouším zachytit jeho myšlenky, ale není to snadné. Pletou se mi do toho impulzy spousty lidí, a já neznám vzor jeho myšlení...”

„Pořád ještě jsmo pod povrchem?”

„Ano. Nic se nezměnilo. Aha... teď posílá Tatos všechny pryč z hangáru. Docela určitě chce navštívit našeho přítele a sebrat mu buněčný aktivátor. A potom... obávám se... bink!”

„Co tím myslíš?”

Gucky pokrčil rameny.

„Je přece jasné, že Raskani tenhle obchůdek nepřežije. Jakmile dá aktivátor z ruky, je vyřízený.”

„Neměli bychom ho varovat?”

„A proč? Copak si nezaslouží smrt? Ne, mě ani nenapadne pomáhat vrahovi, a vůbec už ne tomuhle chlapovi, který zabil Laury. Kromě toho bychom se tím prozradili, a já chci vědět, co se tady na Beynertu děje.”

To musel Harl Defin uznat. Přikývl.

„Tak dobře, počkáme. Co se děje teď?”

Gucky vyčkával s odpovědí. Musel se soustředit, aby zachytil myšlenkové impulzy Tatos z Abesu. Zřejmě se mu to podařilo, protože se mu rozjasnila tvář.

„Vrchní pacholek už je na cestě. A Pokud rozumím, nemá v úmyslu nic dobrého. To se dalo čekat. Pro Raskaniho to vypadá dost černě...”

Major Raskani si nic takového nemyslel. Budoucnost se mu zdála růžová. Akonští důstojníci a vojáci museli odejít z hangáru. Tatos z Abesu přistoupil na jeho podmínky. Byl na cestě sem, aby převzal vzácný dar. Bude mu muset vyhovět i ve všem dalším.

Opatrně ještě jednou zkontroloval zásuvku, do níž uložil zpátky oba malé paprskomety. Třeba se ten trik podaří i podruhé, když to bude nutné. Pak přezkoumal elektronický zámek přihrádky ve stěně, kde byl buněčný aktivátor.

Všechno v pořádku.

Návštěva může přijít.

A ona přišla.

Tatos z Abesu se ohlásil zvenčí dorozumívacím zařízením a žádal Raskaniho, aby mu otevřel. Major se na obrazovce přesvědčil, že nikdo další v hangáru není, a pak otevřel vchod. Nechal ho otevřený právě jen tak dlouho, aby vrchní velitel mohl vstoupit. Sotva byl Akonan uvnitř, Raskani za ním zavřel.

Čekal v centrále. Když Tatos vstoupil, Raskani vstal a naznačil lehkou úklonu. Vojenským pozdravem se neobtěžoval.

Tatos se na Raskaniho zadíval se záhadným úsměvem. Pak náznak úklony oplatil a ukázal na křesla.

„Posadíme se, bude se nám líp povídat. Takže s Anrathem, tím Rhodano-vým dvojníkem, to nevyšlo? Za to vy určitě nemůžete, majore, ale zajímalo by mě, jak akce probíhala. Buďte tak laskav...”

Raskani byl zklamaný. Myslel, že se starý Akonan nebude zajímat o nic jiného než o aktivátor. A teď po něm Tatos chce vyprávění historie, která vůbec není k chlubení. Neochotně představenému vyhověl a stručně referoval o porážce Akonanů na OLD MANU. Nakonec dodal: „Zastřelil jsem jednu Rhodanovu mutantku a vzal jsem jí buněčný aktivátor. Bylo mi jasné, že jenom jediný si ho zaslouží: vy, ctihodný. Teprve když budete nesmrtelný, budete mít dost času vybudovat akonskou tajnou službu podle svých představ.”

Tatos z Abesu pokýval hlavou. Pak se zahleděl Raskanimu do očí.

„Z vojenského hlediska jste zklamal. Ale pomineme to a už se o tom nebudeme zmiňovat. Aspoň ne za vašeho života, majore Raskani. Kde máte buněčný aktivátor?”

Raskani cítil, že teď musí postupovat opatrně, aby všechno neprohrál. Prozatím řekl: „Je tu ještě několik otázek, na něž bych od vás chtěl slyšet odpověď, ctihodný. Co se mnou bude dál, až vám předám aktivátor a tím i věčný život? Z vás se stane mocný muž, ctihodný, a já bych se rád počítal k vašim

nejbližším přátelům."

„Rozumím, co máte na mysli, Raskani. Rozdíl v našich hodnotách nechme být, ten vás napříště nebude rušit. Slibuji vám, že se dočkáte klidu a míru. Ale teď mi ukažte ten přístroj, o němž jste mluvil. Kde je?"

Raskani věděl, že nastává rozhodná chvíle. Až bude Tatos mít aktivátor, on mu bude vydán na milost, ale šéf tajné služby si jistě nedovolí porušit dané slovo.

„Tamhle v přihrádce, ctihodný. Mohu se tedy počítat k vašim přátelům?"

„Tak dlouho, dokud budete naživu," ujistil ho Akonan.

Raskani předpokládal, že vrchní velitel není ozbrojený. Pomalu vstal a šel ke stěně.

„Víte jistě," optal se mimochodem Tatos, „že kromě vás nikdo neví, že aktivátor je na téhle planetě? Víte to docela jistě, Raskani?"

„Samozřejmě, ctihodný. Jeho majitelku jsem zabil, pak i nepotřebného Anratha. Nakonec jsem umlčel i šest Akonanů, kteří o tom věděli."

„Velmi dobře," chválil ho Tatos a pozorně přihlížel, jak Raskani nastavuje kombinaci zámku. Pancéřová dvířka se otevřela a objevil se buněčný aktivátor. Lehce pulzoval. Vedle něj ležel řetízek.

Raskani sáhl do přihrádky a vytáhl přístroj. Podržel ho na dlani a chvíli ho pozoroval se směsí obdivu a lítosti. Pak ho podal Tatosovi z Abesu.

„Vezměte si ho, ctihodný. Patří vám. Ať vám přinese nejen věčný život, ale také věčné štěstí. Až si ho pověsíte na prsa, začne účinkovat. Nikdy ho nesundávejte na delší dobu." Ustoupil o krok zpátky. „Smím se teď zeptat, co se mnou máte v plánu, ctihodný?"

Tatos z Abesu opatrně odložil buněčný aktivátor na kontrolní pult a obrátil se zase k Raskanimu.

„Co mám s vámi v plánu? Ano, hned se to dozvíte. Protože už není žádný jiný svědek než vy a já nemohu dopustit, aby někdo Pozemšťanům prozradil, jak jsem se dostal k buněčnému aktivátoru, nevidím jinou možnost než odstranit i vás. Jistě pro to budete mít porozumění, vždyť jste použil tutéž metodu. Zůstaňte stát, Raskani!" Akonan měl náhle v ruce malý paprskomet. „Nemá smysl pokoušet se o útěk. Jsem starý, ale ne tak starý, abych se dal podvést. Máte ještě nějakou námitku?"

Raskani zašilhal k zásuvce, která byla dál než tři metry. Jeho vlastní paprskomet by byl tou neúčinnější námitkou, jenže byl právě o ty tři metry dál. V podvědomí tušil už předtím, že by se něco takového mohlo stát, ale nevěřil tomu.

"Proč mě chcete zabít? Můžu vám být užitečný, jen dokud žiji."

„Jak užitečný?"

„Buněčný aktivátor nepřetržitě vysílá impulzy, které mohou speciální přístroje zachytit a identifikovat. Dokud budu blízko vás, budou mě považovat za nositele. Jsem pro vás do jisté míry životní pojistka."

Tatos zavrtěl hlavou.

„To sotva. Spíš byste byl stálá hrozba a obtíž. Zůstaňte stát, Raskani. Ta zbraň v zásuvce už vám nepomůže máte ji tam, vidíte? Zabijí vás, a svým lidem řeknu, že jsem na vás vykonal spravedlivý trest. Selhal jste přece, a dopustil jste se několikanásobné vraždy. O buněčném aktivátoru se nikdo nic nedoví. A i kdyby se daly jeho impulzy vysledovat, stejně se žádné nepřátelské lodi nikdy nepodaří na Beynertu přistát. Vidíte, že vaše námitky neobstojí."

Raskani byl ještě metr od zásuvky. Když po ní natáhl ruku, Akonan vystřelil.

Odstrčil mrtvolu stranou a posadil se. Opatrně vzal do ruky buněčný aktivátor. Obdivoval jemně vypracovaný řetízek, pevně spojený s přístrojem.

Cítil pulzování, a ucítil je ještě silněji, když si aktivátor zavěsil na prsa. Tělem mu prošel mohutný proud impulzů, jak se vejčitý přístroj přizpůsobil jeho individuálním kmitům. Teď se stal doopravdy nesmrtelným.

3.

Gucky a Harl Defin sledovali tyto události jako pasivní diváci. Nesměli se prozradit.

„Konec jednoho krásného snu," zamumlal Gucky. „Otázka je, co teď podnikneme my."

„Sebereme Tatosovi aktivátor," navrhl Harl.

„To jistě, ale ne teď hned. Jenom bychom si nadělali potíže. Teď už znám vzorek jeho myšlení a lehce

ho najdu. On teď odejde z lodi a přijdou sem technické. Najdou nás, jestli včas nezmizíme."

„A kam se chceš schovat?"

Gucky neodpověděl. Najednou seděl nehybně a poslouchal něco neslyšitelného. Zřejmě zachytil zvlášť zajímavé impulzy a pokoušel se je identifikovat.

„Děje se něco?" zeptal se napjatě Harl.

„Ano," zavrčel Gucky, ale na otázku neodpověděl.

Harl tedy předstíral nezájem, ale ve skutečnosti čekal, co se dozví.

Gucky nejdříve nevěděl, čím impulzy zachytil, ale náhle ho poznání zasáhlo jako blesk.

Impulzy jednoznačně pocházely od dvou Dolanů a jejich pánů, dvou Strážců času. Podle síly impulzů byli ti to zapřísáhlí nepřátelé lidstva docela blízko. Gucky bohužel nebyl schopen rozluštit obsah jejich myšlenek.

„Ještě tohle!" vyhrkl.

„O čem to mluvíš?" ozval se Harl.

„Strážci času se svými Dolany. Jsou tu dva. Akonané je zřejmě získali na svou stranu. Rád bych věděl, jak to provedli."

„Slyším nějaký šramot," zašeptal Harl. „To budou Akonané, kteří prohledávají loď. Musíme odtud hned pryč."

„Strčím si tě do kapsy," navrhl Gucky. „Pak se teleportuju."

Harl Defin obratně vklouzl do zvláštní kapsy na Guckyho skafandru. „Připraven," oznámil.

Gucky neodpověděl. Zaměřil se směrem, odkud přicházely impulzy, a skočil.

Právě včas. Sotva se odhmotnil, otevřely se dveře a do místnosti vstoupili dva akonští technici. Pátravě se rozhlíželi, ale nic nenašli. Vyšli zase ze skladu a pokračovali v prohlídce.

V ledovci o tloušťce jednoho kilometru, pokrývajícím planetu Beynert, byly vyhloubeny obrovské prostory, které sloužily Akonanům jako hangáry a tovární haly. Spojovaly je navzájem dlouhé chodby, a antigravitační výtahy prozrazovaly, že je tu víc pater nad sebou. Kovové obložení chránilo ledové stropy a stěny před táním.

Lepší maskování než led si nikdo nemohl přát. Žádný náhodný pozorovatel z vesmíru by neuhodl, že je tu nej důležitější tajné akonské středisko.

Gucky a Harl Defin už ale tušili, že na Beynertu se odehrává ještě mnohem víc. Něco se tu chystalo, a nemohlo být pochyb, proti komu. Dva mutanti teď museli vyzkoumat, oč jde, a pak najít způsob, jak se zase vrátit na Zemi. O přítomnosti NEWPORTU zatím neměli ani zdání.

Když se znovu zhmotnili, stáli v obrovské hale plné strojů, která jim nabízela řadu úkrytů. Chvilí stáli nehybně a Gucky vnímal myšlenkové impulzy, teď silnější.

„Tamhle za tou stěnou jsou Dolani. Dva Strážci času jsou víc vlevo, také za tou stěnou. Je tam zřejmě hangár. Tak za nimi!"

Znovu se teleportovali. Když se zhmotnili, Gucky se nejdříve rozhlédl po úkrytu. Schovali se za několik beden. Teprve potom hledal Gucky Dolany.

Poloorganické lodě ležely v rohu hangáru a jejich černá kůže neklidně pulzovala. Neklidné byly také jejich myšlenky. Kdyby Strážci času Dolany tak dobře neovládali, jistě by došlo ke katastrofě. Dolani cítili paniku a strach z neznámého, nejraději by se prolomili ledovým příkrovem na povrch a uprchli do vesmíru. Sami, bez svých pánů.

Harl Defin se odvážil vykuknout z kapsy.

„Co se děje? Našel jsi je?"

„Tíše!" zasykl nervózně Gucky. „Nejraději bych ty dva Dolany hned zneškodnil, aby Strážci času nemohli utéct. Malá atomová bomba by to vyřídl. Jenže bychom se prozradili. Musíme to nechat na později, bohužel."

„Vykašli se na Dolany! Strážci času jsou důležitější."

„To ano, ale Dolani jsou jejich kosmické lodě. Musíš nepříteli napřed odříznout ústup, než se do něho pustíš. Tak to vždycky říká Bully."

„Jistě má pravdu," řekl Harl Defin bez velkého nadšení. „Dobře, jak chceš."

„Dolani nám neutečou. Najdu si je znova za pár vteřin, když to bude zapotřebí. Postarejme se teď o ty dva potomky Bestií. Kromě toho mám takový divný pocit. Vnímám nezřetelné impulzy, a jestli se nepletu, pocházejí od Pozemšťanů.“

Harl Defin sebou polekaně trhl a málem vypadl Guckymu z kapsy.

„Pozemšťané! Kde by se tu vzali?“

„Mohou to být zajatci, agenti, zrádci - co já vím. Však na to přijdeme.“

Gucky zůstal ještě chvíli nehybně stát. Stále ještě nedovedl přesněji určit, kde jsou Strážci času. Zkusmo se teleportoval asi o kilometr dál. Ocitl se v široké chodbě, která zřejmě sloužila k dopravě zboží. Dopravní pás byl vypnutý. Myšlenkové impulzy Strážců času teď byly zřetelnější.

„Už je mám,“ zašeptal potěšeně Gucky a připravil se na další skok. „Hned to bude. Jenom nás nesmějí uvídnout.“

Také tento skok se podařil. Gucky se zhmotnil na okraji oblé haly, v jejímž středu stála kulovitá kosmická loď. Myšob na první pohled poznal malý křižník pozemské flotily. Rychle se ukryl do výklenku ve stěně haly.

Hned uviděl dva Strážce času. Obrovští tvorové neměli na sobě ochranné oděvy a pohybovali se zcela volně a nenuceně, jako by tu byli doma. Jeden z nich právě přinesl z vedlejší místnosti bednu a opatrněji položil na podlahu. Pak zase odešel. Druhý Strážce času stál opodál a pomocí malého translátoru, který měl zavěšený na prsou, s někým rozmlouval.

Gucky zatajil dech, když poznal, s kým.

Obr mluvil s důstojníkem pozemské kosmické flotily.

V Plejádách, asi čtyři sta světelných let od Země, byla v soustavě Sukran planeta Monerspoint. Obývali ji potomci arkonských průzkumníků. Před časem ochotně přijali Rhodanovu nabídku, aby se připojili k Solárnímu impériu.

Major Rugilat Pichens byl Sukranec z planety Monerspoint. Velel křižníku MABALASA, který z příkazu Solárního impéria prováděl průzkum v oblasti Bluesanů.

Sukranská soustava byla objevena poměrně nedávno, a bude ještě dlouho trvat, než získá samostatnost. Každá nová civilizace musela být nejdříve sto let plnohodnotným členem Solárního impéria, než se mohla stát samostatnou. To platilo stejně pro Arkonidany jako pro pozemské kolonizátory nových planet.

Ale Sukranci nebyli ochotní čekat sto let.

Zejména ne major Rugilat Pichens a jeho sto padesát mužů.

Pichens se domluvil s Akonany, sice ne s oficiálním pověřením vlády Monerspointu, ale přece s tichým souhlasem vlivných kruhů blízkých vládě.

Tím zradil Solární impérium.

Za zrádce se ale nepovažoval, pevně věřil, že jedná v zájmu své domovské planety, když vyjednával s Akonany. Ti ho zase pokládali za vhodný nástroj pro svoje vlastní plány.

Akonanům se mezitím podařilo navázat kontakt se Strážci času. Uzavřeli s nimi spojení. Strážci času měli dodat zbraně, s jejichž pomocí zničí Akonané Zemi a celou Sluneční soustavu. Samo Slunce se mělo proměnit v novu. Katastrofa měla proběhnout tak rychle, aby ani solární flotila nestačila uletět do bezpečí.

Na oplátku slíbili Strážci času Akonanům, že nenapadnou jejich říši ani žádnou z jejich planet. Bylo to spojení, které by sice oběma stranám vyhovovalo, ale v budoucnosti je patrně žádná z nich nedodrží.

V takové situaci začal major Pichens vyjednávat s Akonany. Přišel v pravý Čas, protože nic nepotřebovali Akonané víc než pozemskou kosmickou loď s posádkou. Věděli, že Pichens jedná z vlasteneckých pohnutek, aby přinesl své planetě nezávislost na Zemi, ale bylo jim to lhostejné.

„Brzy to vyřídíme, Pozemšťane,“ řekl Strážce času majorovi. Ukázal na bednu, která stála na podlaze. „Nebude těžké tu zbraň sestavit.“

„Nejsem Pozemšťan, jsem Sukranec,“ protestoval major Pichens. „A víte jistě, že ten přístroj bude fungovat?“

„Samozřejmě. Už jsme ho vyzkoušeli na vhodných objektech. Katalyzátor neselže. S jeho pomocí se hvězda velikosti pozemského Slunce během třiceti minut promění v planoucí novu.“

Sukranec se zhluboka nadechl.

„To bude konec Solárního impéria, od jehož moci se můj lid chce osvobodit. Nevím, jestli moje vláda bude právě tohle považovat za ideální řešení, ale jiná volba není. Původně jsme totiž chtěli získat autonomii v rámci Solárního impéria...”

„Rozhodl jste se,” přerušil ho chladně Strážce času. „Dejte odnést bednu do své lodi.”

Obr se odvrátil a přestal si majora všimnout.

Gucky šeptem sdělil svému malému příteli, jaký ďábelský útok na Zemi je naplánován. Tak se přitom rozčílil, že ho Harl Defin musel napomínat, aby nekřičel a neprozradil je.

„Zatracení darebáci!” syčel myšob. „Sukranci! A my je necháme sloužit v naší flotile! A svěřujeme jim důležité úkoly! Myslíme si, že jsou to naši spojenci, a ve skutečnosti... To je nepochopitelné!”

„Musíme se dozvědět víc!” Harl opatrně vyklouzl z kapsy a slezl Guckymu po noze na podlahu. „Jdu na výzvědy. Ty zůstaň tady. Zapnu deflektor, udělám se neviditelný a zaletím ke skupině Akonanů. Ty se třeba zatím dozvíš víc o Strážcích času.”

Gucky byl příliš rozrušený, než aby protestoval proti Sigancovým úmyslům. Harl mu zmizel z očí.

Těsně nad hlavami hloučku akonských techniků byla železná výztuha. Na ní se Harl usadil. Přímo pod ním stál major Pichens. Každé slovo bylo zřetelně slyšet.

„To vám nemusí dělat starost, pánové,” říkal právě Pichens. „Přistáli jsme tu teprve před dvěma dny. Jsme na průzkumné cestě a nesmíme s flotilou udržovat rádiové spojení. Nemůže tedy nikomu být nápadné, když se i několik týdnů neozveme.”

„Dobře, to víme. Ale kdybyste byli loď akonské flotily, nemohli byste nepozorovaně přistát na některé z planet Pozemšťanů.”

„Víte nějaké podrobnosti o plánu?” zeptal se Pichens.

Akonan, vyšší důstojník, hned neodpověděl. Otočil se k technikům.

„Co tady postáváte? Přezkoušejte ještě jednou katalyzátor, jestli je dobře sestavený.” Počkal, až se technici vzdáli-li, a pak teprve řekl majorovi: „Plán zhruba znáte, ale zopakuji vám podrobnosti. Brzy odstartujete a ohlásíte se nejbližšímu svazu vaší flotily. Oznámíte, že jste učinil významné objevy, které ale můžete sdělit jen vrchnímu velitelství. Dostanete příkaz letět rovnou k Zemi a podat zprávu. Tím bude splněna první část vašeho úkolu.”

Pichens přikývl a čekal.

„Druhá část bude obtížnější, ale dá se provést. Přiblížíte se ke Sluneční soustavě a budete dodržovat všechny předepsané formality, abyste nebyli zadrženi. Velitelům strážní flotily oznámte, že je vaše loď poškozená. Pak nebude nápadné, že v poslední chvíli změníte kurz a poletíte rovnou ke Slunci. Snažte se, aby ani teď nevzniklo podezření. Zničující úder musí být překvapivý. Až budete vzdáleni deset minut letu od povrchu Slunce, zapojíte katalyzátor. Stačí stisknout knoflík. Proces začne, jakmile teplota stoupne nad pět tisíc stupňů Celsia, a to bude už tisíce kilometrů od Slunce. Zároveň vrazí loď v té velké rychlosti do Slunce.”

Major Pichens se zatvářil starostlivě.

„A vy myslíte, že se předtím zachráníme?”

„Samozřejmě, když dodržíte naše pokyny. Jakmile zapnete přístroj, opustíte loď v pomocném člunu a hned přejdete do lineárního prostoru. Odletíte ze Sluneční soustavy. Za půl hodiny budete v bezpečí. Budeme vás očekávat tady na Beynertu, a zahájíme jednání s vaší vládou. Tatos z Abesu vám slíbil plnou nezávislost, a dodrží své slovo. Až bude Solární impérium zničeno, odpadne zároveň i náš největší nepřítel. Strážci času budou spokojeni, že narušitelé času byli potrestáni. Těch se nemusíme bát, jsou to naši spojenci.”

„Doufejme...”

Major Pichens se vrátil do své lodi a Akonan ke svým kolegům. Harl Defin viděl, že se víc nedozví, ale tohle mu stačilo. Plán byl spolehlivý, nebýt toho, že se náhodou s Guckym přiletli na Beynert. Harl se vrátil ke Guckymu.

„Já jsem se věnoval Strážcům času, takže nevím nic o Pichensově rozmluvě s tím Akonanem. Co jsi se dozvěděl?”

Harl Defin mu to zopakoval.

Gucky se díval zachmuřeně. Kdyby se plán podařil, Země zanikne.

„Můžeme ten plán překazit, Harle, když prostě tu loď s přístrojem vyhodíme do vzduchu. Malou bombu tam snadno dopravím...”

„To by nemělo smysl,” přerušil ho Harl Defin. Už se zase zviditelnil. „Pak by o nás věděli a neměli bychom možnost odtud utéct. Ani bychom nemohli varovat Rhodana. Akonané by prostě začali znovu a příště by si

dali lepší pozor. Ne, Gucky, vymysli něco lepšího."

„Už se snažím," zamumlal zlostně Gucky.

Ale Harl Defin pokračoval: „Neřekl bych, že nás nějaká loď sledovala, ale přesto by tu mohl někde poblíž být průzkumný křižník. Tedy tak blízko, aby zachytil naše volání z vysílačky na zápěstí."

„Jenže pak se o nás dozví taky Akonané," namítl mrzutě myšob. „A je ti jasné, co s námi udělají..."

„Důležité je, že bude Země varovaná."

„To jistě, ale nemám chuť dát se kvůli tomu stáhnout z kůže. Víš, jak to bolí?"

„Věřím ti to."

Gucky se po Harlovi podezíravě podíval, ale najednou se ušklíbl a řekl: „Máš samozřejmě pravdu. Musíme zkusit všechno, jiná možnost není. Zůstaň tady, já zkusím odněkud vysílat. To by v tom byl čert, aby se některá naše loď neproháněla v okruhu deseti světelných let."

„No proto," vzdychl Harl Defin a soustředil se zase na MABALASU. „Akonští technici zrovna odcházejí z lodi. Zřejmě dokončili poslední zkoušky. Obávám se, že se musíme rychle rozhodnout."

„Já už jsem se rozhodl," oznámil Gucky. „Dáme se do toho."

4.

NEW PORT ještě kroužil kolem malého jasného slunce. Radary oznámily, že Raskaniho loď přistála na druhé planetě a zmizela pod ledovým krunýřem. Bylo jasné, že planeta je tajná základna. Tři lodě, které Raskaniho doprovázely, se vrátily do volného prostoru a hlídkovaly dál.

„To je všechno pěkné," poznamenal nadporučík Fang Lu k radistovi Cheste-rovi. „Jenže jsme moc daleko. Odtud toho moc nevidíme. Musíme se do-zvědět, co se tam děje. Může to být pro nás životně důležité."

„Především to bude životně důležité pro Raskaniho," zdůraznil sarkasticky kapitán Chester.

„Ten už je nejspíš po smrti," řekl Fang Lu, aniž věděl, jak je blízko pravdy. „Mně jde o tu základnu. Na mapách není zaznamenaná, takže naše výzvědná služba o ní neví."

„Copak?" ptal se major Morbote, který nepovšimnut vešel na můstek. "Jděte si odpočinout, Fang Lu."

„Už zase střídání, a nic se neděje. Jak dlouho bude trvat, než něco podnikneme?"

„A co byste si tak představoval, příteli?"

„Dostat se blíž k planetě, co jiného?"

Kapitán se posadil.

„A riskovat, že budeme odhaleni?"

Zavrtěl hlavou. „To ne. Je příliš důležité, aby o naší přítomnosti nikdo nevěděl."

Nadporučík Fang Lu přimhouřil oči.

"No dobrá. Tak vyšleme moskyta. Ten je tak malý, že ho sotva někdo zaměň, je rychlý a prvotřídně vyzbrojený. Kdyby ho přesto odhalili, vždycky může uletět do bezpečí. Já sám s ním poletím."

Morbote znal svého prvního důstojníka a zástupce. Zároveň byli přátelé. Nemělo by smysl rozmlouvat mu jeho plán. Kromě toho opravdu nemělo smysl tu několik týdnů nečinně čekat.

Přikývl.

„Tak dobře, Fangu Lu. Vezměte si moskyta. Kdo poletí s vámi?"

„Vzal bych kadeta Borcherta."

„Tomu už chybí jen závěrečná zkouška, aby z něj byl důstojník. Už se k ní víckrát hlásil, ale vždycky do toho něco přišlo. Nebud' te dlouho pryč. Můžete odstartovat za deset minut."

Fang Lu vyšel z velitelského můstku, aby našel kadeta Borcherta. O pět minut později byli oba v hangáru, kde už čekal moskyt připravený ke startu. V kabině bylo místo právě jen pro dva, zbytek prostoru zabíraly motory pro lineární let a palubní zbraně. Krypt kabiny byl průhledný.

„Zlomte vaz!" To se ozval v interkomu Morbote. „Vyhněte se styku s nepřítelem! To je rozkaz!"

"Bez starosti," zavřel mrzutě Fang Lu. „Na to jsme moc malí... Start!"

Drobné kosmické plavidlo bylo vymršťeno z hangáru a za pár vteřin zmizelo v hemžení hvězd.

Kadet Borchert se zhluboka nadechl.

„Děkuji vám, nadporučíku, že jste mě vzal s sebou."

Fang Lu pokývl a přesvědčil se pohledem na přístroje, že přecházejí do krátkého lineárního letu. Data o jeho směru a trvání už předtím uložil do počítače.

Zářivé hvězdy kolem pohasínaly a nastala naprostá tma. Trvala jen několik vteřin, pak museli oba muži oslnění zavřít oči.

Přímo před nimi se ve vesmíru vznášela dvě červená slunce.

Slunce, kolem nichž kroužila planeta Beynert...

Gucky nechal Harla Defina v jeho úkrytu a teleportoval se vzhůru na povrch. Z opatrnosti si vybral bod vzdálený aspoň sto kilometrů. Zhmotnil se asi pět kilometrů nad ledovým povrchem a hned se začal řídit dolů na kru. Telekineticky zbrzdil pád a rozhlédl se.

Pod ním se rozprostírala jednotvárná rovina ledového krunýře, na níž nebyly znát žádné výškové rozdíly. Nebyly tu žádné vrcholky nebo údolí, podle nichž by se mohl orientovat. Žádné známky civilizace. Beynert vypadal z výšky jako neobydlená planeta.

Gucky byl ale přesvědčený, že tu jsou skryté pozorovatelné, které mohou zaregistrovat i tak nepatrný objekt jako je on. Zrychlil svůj pád a přistál ve sněhové závěji.

Odtud už vypadala krajina docela jinak. Na západě omezoval výhled hřeben, zvedající se nad rovinu aspoň pět set metrů. Na severu se dokonce tyčila hora vysoká dobré dva tisíce metrů. V ostatních směrech byl led plochý.

Na tu horu!

Gucky se dlouho nerozmýšlel. Zaměřil se na vrcholek, soustředil se - a skočil.

Tentokrát přistál na pevném ledu, který pokrýval vrchol hory. Telepaticky se přesvědčil, že pod ním není ukrytá pozorovatelná, ale jen pevná skála. Pak začal zkoumat okolí.

Nic.

Nejbližší myšlenkové impulzy vysílali Akonané, ale ti byli aspoň čtyři kilometry odtud pod ledovým příkrovem.

Nehrozilo tedy žádné bezprostřední nebezpečí.

Myšob klidně připravil svůj malý vysílač k nouzovému volání. Rozhodl se vsadit vše na jednu kartu a odvysílat signál, který znamenal nebezpečí pro Zemi a vyzýval k nejvyššímu poplachu. Krátký text byl odeslán ani ne za vteřinu a sotva dával možnost, aby byl zdroj zaměřen. Heslo znělo: „December night - SOS - Terra“

Tento text směl být odvysílán jen v nejvyšší nouzi. Znamenal, že hrozí bezprostřední nebezpečí mezihvězdného útoku na Zemi.

Když Gucky volání odvysílal, litoval, že nemá čas počkat si na případné potvrzení, zda byl signál přijat. Teď však bylo mnohem důležitější zjistit, co se děje pod ledovým povrchem Beynertu. Především musel zabránit startu MABALASY.

Rádiové vlny se šířily nejen do vesmíru, ale na všechny strany. Tedy také k povrchu Beynertu, kde je zachytily a zaregistrovaly citlivé přijímače. Vyhodnocení trvalo víc než půl hodiny, pak Akonané věděli, že z povrchu jejich tajné základny byl odvysílán signál určený Pozemšťanům.

Bylo obtížné určit přesně místo vysílání. Když pátrací oddíl nakonec přistál na vrcholu hory, nic tam nenašel. V hladkém ledu nebyla ani stopa.

Akonané teď ale věděli, že se pozemským agentům podařilo odhalit Beynert a přistát na něm.

Tatos z Abesu vyhlásil poplach.

Fang Lu opatrně otevřel oči. „Dvojitě slunce, Borcherte! To je určitě ono. Vypočítali jsme si let přesně. Kde je planeta, na níž Raskani přistál?“

Kadet pracoval se zaměřovačem. Chvilu trvalo, než odpověděl: „Vlevo na obrazovce, nadporučíku. Těsně vedle té zelené hvězdy. Vypadá to, že její povrch je pokrytý ledem. Vzhledem k její vzdálenosti od slunce je to možné.“

„Ledová planeta? To je výborné maskování. Ani bych se nedivil... Můžeme se přiblížit, aniž nás odhalí?“

„Záleží na tom, jaké tam mají zajištění, pane. Ale moskyt je jen nepatrný objekt. Řekl bych, že to můžeme zkoušet.“

Fang Lu jinou odpověď ani nečekal. Desetinou rychlosti světla letěl dál k bílé planetě, která se teď

přemístila dprostřed panoramatické obrazovky.

Rozběhlo se vyhodnocování dat a za pár minut měli výsledky. Zároveň se na radaru objevily ozvy, které mohly pocházet jen od kosmických lodí. Žádný z objektů se k nim neblížil, zřejmě tedy lodě o moskytu nevěděly.

Oběma mužům bylo jasné, že svůj život vystavují nebezpečí, když se přibližují k záhadné planetě. Fang Lu vypnul motory a nechal moskyta obíhat ve vzdálenosti asi milion kilometrů od povrchu.

Uběhlo několik hodin, během nichž se nic nedělo. Pak se ale semlelo všechno najednou.

Borchert zachytil nouzové volání z povrchu Beynertu. Zároveň radar ukázal, že se k nim blíží skupina bojových kosmických lodí. Už z velké vzdálenosti na ně začaly střítet.

Fang Lu reagoval bleskurychle. Zrychlil na maximum a moskyt vyrazil do volného prostoru. Nadporučík nesměl pronásledovatelům naznačit, kde na ně čeká NEWPORT.

„Musíme do lineárního prostoru, pane,“ naléhal Borchert.

„Ještě deset vteřin...“

Bylo to nekonečných deset vteřin. Pronásledovatelé je doháněli a jejich palba byla vražedná. Konečně moskyt zmizel v lineárním prostoru. Všechno kolem zčernalo. Když se zase vynořili v normálním vesmíru, byli sedm světelných let daleko od Beynertu a jeho rudých sluncí. Pronásledovatelům se ztratili.

„Tak, a teď zamíříme k bílému slunci. Nebude tak těžké ho najít. Co jste to zachytil, Borcherte?“

Kadet Borchert zvolna odpovídal.

„Text zní: december night - SOS -Terra. To ještě dobře znám z akademie, pane.“

„Také si ještě něco z akademie pamatuji, Borcherte. Takže poplach prvního stupně. Země je ohrožena. Čeká ji bezprostřední útok. A nejspíš jsme jediní, kdo signál zachytil. Jaká byla jeho energie?“

„Velmi slabá. Řekl bych, že byl vyslán z náramkové vysílačky. NEWPORT ho nemohl slyšet. Musíme zpátky, nadporučíku. Kapitán už bude vědět, co dělat.“

Bílou hvězdu, za níž se kryl NEWPORT, našli brzo. Byli naloděni a podali hlášení majoru Morbotovi. Byl zděšený, když to slyšel. Už předtím zaslechl, že na palubě lodi, kterou Raskani ukradl z OLD MANA, jsou údajně dva pozemští agenti, ale nevěděl, o koho jde. Zřejmě vyvzdědli, že se chystá útok na Zemi, jinak by neriskovali život, aby zprávu odvysílali.

Major Morbote neváhal.

„Připravte okamžitý start! Směr Země, první etapa sto světelných let.“ Obrátil se k Fangovi Lu. „Musíme uvědomit vrchní velitelství. Odtud by to bylo příliš nebezpečné.“

O dvě hodiny později doletěli k zelené hvězdě bez planet, která jim vyhovovala jako úkryt. Odtud se spojili s nejbližší základnou pozemské flotily, která byla ještě víc než pět set světelných let od nich. Za několik minut dostali ze základny potvrzení, že jejich signál byl zachycen, a pokyn, aby zůstali na příjmu.

Morbote si oddechl.

„To bychom měli. Myslím, že si teď zasloužíme přestávku. Stejně nám nezbyvá než čekat...“

Když Rhodan dostal zprávu, vytušil, od koho pochází. Zároveň ho informoval také Morbote, a z tušení se stala jistota. Raskani utekl na tajnou základnu Akonanů, kde se připravuje útok na Zemi. Kdyby byly přípravy teprve v počátcích, Gucky by jistě nevysílal varovný signál, Nebezpečí hrozí bezprostředně.

Rhodan neváhal a vyhlásil poplach pro celou solární flotilu. Atlan a Reginald Bull převzali obranu Sluneční soustavy, Rhodan sám se ujal velení útočné flotily, která odstartovala o několik hodin později a zamířila k bezejmennému zelenému slunci, kde na ně čekal NEWPORT.

Jakmile tam dorazili, odebral se Rhodan na palubu křižníku NEWPORT a setkal se s jeho kapitánem. Fang Lu a kadet Borchert ho osobně informovali. Všechny jeho předpoklady se potvrdily. Odnikud z galaxie však nebylo hlášeno, že by se soustřeďovaly flotily Akonanů. Mohlo jít tedy jen o ojedinělou akci, která vyjde z utajené základny. Rhodanovi bylo jasné, že Gucky a Harl Defin podniknou všechno, co bude v jejich silách, aby útok zastavili, ale kdyby na to stačili sami, nevysílali by volání o pomoc. Určitě hrozilo nejvyšší nebezpečí.

Rhodan přesto váhal vydat povel k přímému útoku. Měl pro to závažné důvody. Mezi Solárním impériem a Modrou soustavou Akonanů nebyl vyhlášen válečný stav. Útok na tajnou základnu mohl mít katastrofální následky.

Akonané zřejmě vyvinuli nějakou novou zbraň, kterou doufají zničit Solární impérium bez války, jediným rozhodujícím úderem.

A ten má vyjít z planety obíhající rudou dvojhvězdu.

Rhodan dal příkaz, aby flotila planetu obklíčila. Žádná kosmická loď ji neopustí nepozorovaně.

Začala honička na vetřelce.

Tatos z Abesu zuřil, když dostal zprávu o odvysílání signálu. Zároveň se dovtípl, že ho Raskani zradil. Když agent přistál, měl někoho na palubě, a Tatos byl přesvědčený, že o tom věděl.

Pozemšťan na Beynertu...

To bylo nepředstavitelné. Ale zároveň to byla skutečnost, o níž se nedalo pochybovat.

Tatos z Abesu už teď, po několika dnech, cítil osvěžující účinek buněčného aktivátoru. Jeho drobné zdravotní potíže zmizely, jako by nikdy neexistovaly. Cítil se mladý jako nikdy předtím.

Mladý!

A pozemský agent by to měl zmařit?

Všechny jeho plány, které v posledních dnech zosnoval? Ne, to nestrpí. Země musí být zničena, a s ní větší část lidstva a solární kosmické flotily.

Z přemýšlení ho vytrhla zaměřovači centrála. Na obrazovce se objevil vysoký důstojník.

„Ctihodný, ten agent je zřejmě teleportér, pozemský mutant. Zaměřili jsme jeho impulzy, ale mění stanoviště tak často, že ho nedokážeme najít.“

„Najděte ho, slyšíte, najděte ho! A přiveďte mi ho živého.“

„Uděláme všechno, co bude možné...“

„Zodpovídáte mi za to, že toho nepřátelského agenta chytíte. Závisí na tom úspěch velkého plánu, na to nezapomínejte. Nasad'te všechny své lidi a všechny technické prostředky. Vyšlete pátrací oddíly, nastražte parapsychické léčky, zaznamenejte všechny impulzy a pokuste se vypočítat, kde se agent pohybuje. Přece ho dokážete přelstít.“

„Jak poroučíte, ctihodný...“

„Nežvaňte a dejte se do toho!“

Tatos z Abesu vypnul přístroj a sklesl do křesla.

Mutant... Ještě tohle! A k tomu tele-portér, který může kdykoliv uniknout do bezpečí, který dokáže dokonce i naskočit na kosmickou loď, která poletí kolem Beynertu. Mutant, blízký spolupracovník a přítel nenáviděného Perryho Rhodana...

Nesmrtelný jako on, Tatos z Abesu!

Naklonil se dopředu a stiskl nějaký knoflík.

„Přiveďte mi toho Sukrance, velitele pozemského křižníku.“

"Majora Rugilata Pichense, ctihodný?"

„Toho. Ale rychle!“

Znovu se opřel a zíral na dveře, nad nimž svítilo červené světlo. Rugilat Pichens - další zrádce. Copak není možné porazit Zemi jinak než pomocí zrádců? Otevřeným bojem by to nešlo? Zavrtěl hlavou, neboť znal politiku svých krajanů. A znal Pozemšťany.

Nebyla jiná možnost než zrada.

Vstoupil major Pichens v doprovodu dvou akonských důstojníků. Tatos je poslal pryč, aby vzbudil v Sukranci dojem, že mu důvěřuje, i když to nebyla pravda.

„Posad'te se, majore. Chtěl jsem vás ještě vidět, než zítra odstartujete. Víte, co všechno záleží na vás a na odvaze vašich lidí. Máte naprogramovaný kurz pomocného člunu?“

Major Pichens se posadil a přisvědčil.

„Všechno je připraveno, ctihodný.“

„Doufejme, Svou odměnu znáte?“

„Nezávislost a svoboda.“

„Správně. Nezávislost na Zemi.“

Major Pichens se na Tatose z Abesu zkoumavě podíval.

„A také nezávislost na Akonanech, ctihodný!"

Tatos mu chladně oplatil pohled.

„Vaše planeta Monerspoint bude svobodná a bude s námi udržovat ty nejlepší styky. Myslete na to při plnění svého úkolu." Odkášlal si. „Jak víte, objevil se na Beynertu pozemský špion. Už ho stíháme, a dostaneme ho. Bohužel se mu podařilo odvysílat k Zemi zprávu, jejíž obsah zatím neznáme. Je tedy možné, že budete muset průběžně své plány měnit. Ponechávám to na vaší iniciativě, majore Pichensi. Svůj cíl znáte -je to Slunce Pozemšťanů. Třeba budete muset udělat nějakou okliku, ale to vás nesmí zastavit. Chtěl jsem vás jen varovat. Buďte opatrný, jestli potkáte pozemskou flotilu."

„Jsem jeden z nich," uklidňoval Pichens Akonana, „Vracím se z tajného poslání a nesmím se zpovídat kdekterému veliteli."

Tatos se usmál.

„Dobře, ale co uděláte, když se ten velitel náhodou bude jmenovat Rhodan?"

Major Pichens na vteřinu zaváhal.

„Pak s MABALASOU poletím co nejrychleji přímo ke Slunci. V lineárním prostoru mě nikdo nezastaví. Nic už nemůže náš plán ohrozit, ctihodný."

„Dobře, majore Pichensi. Jestli se vrátíte, přivítáme vás jako hrdinu. Dokonce i kdyby se náš plán nepodařil..."

„To je vyloučeno."

„Uvažuji o tom čistě teoreticky. Před startem už vás neuvidím, majore. Přeji vám mnoho zdaru."

Když se za majorem zavřely dveře, Tatosův blahovolný úsměv zmizel. Kurz pomocného člunu je naprogramován... Byl naprogramován, ale docela jinak, než si major Pichens představoval. Akonan nemohl potřebovat svědky. Jestli bude Země opravdu zničena, nesmí to být zásluha nějakého Sukrance, ale jenom a jedině jeho vlastní dílo. On, Tatos z Abesu, bude sklízet slávu přemožitele Pozemšťanů. Pichens byl jenom jeho prodloužená ruka, a zahyne při akci, spolu se svým mužstvem. Jejich člun se vynoří do normálního vesmíru v hvězdě Alfa Centauri a vypaří se.

Ozval se poplachový zvonek a rozsvítila se obrazovka.

„Ctihodný - nepřátelský Špion je v pasti..."

Tatos vyskočil.

„Hned jsem tam!"

Když se Gucky vrátil k Harlu Definovi, Siganeč ho přivítal plný netrpělivosti.

„Ty se proháníš bůhví kde a já tady zatím potím krev."

„Moc krve to být nemohlo," namítl Gucky v narážce na Harlovu nepatrnou velikost. „Nouzové volání jsem odvysílat. Snad ho taky někdo zachytil." Ohlédl se po MABALASE. „Nějaké novinky?"

„Celkem nic. Loď prohlížela četa akonských důstojníků, zatímco z ní vyhnali Sukrance. Pokud jsem pochytil, prováděli nějaké změny v naprogramování kurzu. Určitě je v tom zase nějaké svinstvo."

„To je jisté, Harle. Ale teď bychom se měli poohlédnout po nějakém lepším Ukrytu. Jednak jsem unavený a chce se mi spát, jednak nás budou chtít chytit. Zaměřili nouzové volání, a určitě také sledují impulzy mých teleportačních skoků. V příštích hodinách nás čeká spousta práce."

Harl Defin s tím nesouhlasil.

„Nesmíme MABALASU spustit z očí. Jestli odstartuje a jestli náš signál nikdo nezachytil, je Země ztracená. V takovém případě by nám nezbylo nic jiného než jednat na vlastní pěst a loď včas zničit. Máme s sebou dost malých bomb. Už o nás tak jako tak vědí."

„Ano, ale ještě nás nemají a nevědí, kdo jsme. Ta bedna tamhle je prázdná. Co tomu říkáš?"

„Stojí uprostřed haly. To je dost riskantní."

„Právě že není. To nikoho nenapadne. Schováme se tam a budeme střídavě držet stráž. Akonané budou mamě čekat, že se ukážeme."

V bedně měli oba dost místa, a škvíry jim umožnily pozorovat okolí, aniž je někdo viděl.

Všechno nasvědčovalo, že MABALASA čeká jenom na povel ke startu. Kapitán nechal nastoupit své muže v hale a slavnostním hlasem k nim promlouval o hrdinství a nutnosti přinášet oběti. Znělo to skoro jako pohřební proslov.

Gucky vysvětlil Karlovi, že už je na čase něco podniknout, a aniž počkal na jeho souhlas, teleportoval se přímo do energetické stanice. Byla obsluhována roboty a plná nejrůznějších přístrojů.

Harl zatím prožíval minuty plné úzkosti. Akonané Guckyho teleportaci zaměřili a prohledávali celou halu. Nikoho naštěstí nenapadlo podívat se do obyčejné nenápadné bedny. Gucky se mezitím bavil tím, že několik robotů telekineticky zvedl ke stropu a ti se pak zřítili dolů a rozbili se. Dlouho potom si Akonané lámali hlavu, proč byli tak odolní roboti bez známek násilí zničeni.

Gucky se zatím s potěšením teleportoval z místa na místo a Akonané se zoufale snažili jeho pozici zaměřit. Ta se měnila po pěti minutách, a tak vznikl velký zmatek, když Akonané pádili z jednoho patra do druhého.

Protože Akonané dokázali zaměřit jen místo, odkud Gucky skočil, ale rematerializaci zaměřit nedokázali, byl Gucky už dávno pryč, když komanda doběhla na zaměřené místo.

Až nakonec padl do dobře nastražené léčky.

Když se znovu zhmotnil, nepozoroval zpočátku nic zvláštního. Byla to hala jako každá jiná, vzdálená patnáct kilometrů od hangáru, kde MABALASA čekala na start. Hlíдали ji dva strážníci a roboti. Nezdálo se, že by Guckymu hrozilo nějaké nebezpečí.

Bleskově zmizel za jedním generátorem a přemýšlel, jestli nemá Akonanům něco provést, ale nakonec zvítězil rozum. Už dlouho neměl žádné spojení s Harlem a tak se zaměřil na známé místo u MABALASY a skočil.

Vlastně chtěl skočit. Dostal se ale jen o pár metrů dál. Ve stejném okamžiku, kdy se odhmotnil, vzplála na stěnách haly oslňující energetická mříž a odmrštila Guckyho zpět. Znovu rematerializovaný padl přímo uprostřed haly na zem.

Chvilí nechápal, co se stalo, ale když uviděl dva Akonany, jak tasí zbraně, rychle ožil. Pochopil, že padl do pastí. Hala byla veliká, a tak si chvilí mohl hrát s hlídači na schovávanou. Čekal na příležitost k útěku.

Krátkým skokem zmizel zase za velkým generátorem. Nechtěl Akonany zabít a proto je jenom ochromil svým paralyzátorem. S roboty to bylo něco jiného. Byly to stroje a ty nemají žádný cit. I když by to nikdy nepřiznal, Gucky je téměř nenáviděl.

Bez milosti je všechny zničil.

Pak byl sám. Ochranná mříž stále zářila, nebylo možné ji překonat. Musel čekat.

Dělal mu starost Harl. Ten o něm nevěděl a byl jistě znepokojený. Naštěstí byl ve své bedně celkem v bezpečí, ale přece...

Guckyho myšlenky přerušil hlas, který se rozléhal halou. V interkosmu se ozývalo: „Jste v pasti, Pozemšťane. Víme, že tam jste. Víme také, že se umíte teleportovat a patříte k mutantům. Pokud chcete přežít, musíte se nám vzdát. Mluvte. Posloucháme vás.“

Gucky nepotřeboval žádný čas na rozmyšlenou.

„Jen se nevytahujte, hlupáku. Vaše inteligence na nás, agenty Solárního impéria, nestačí. Kdo vlastně jste?“

„Může být pro vás ctí, že jednáte přímo s nejvyšším velitelem akonské tajné služby. Moje jméno je Tatos z Abesu.“

„Už jsem o vás slyšel. Tak pojd'te sem, abychom mohli jednat přímo z očí do očí. Sice to pro mne nebude nic zvláštního, ale...“

„Bohužel vaši nabídku nemůžu přijmout, Pozemšťane...“

Řečičky! Pojd'te sem, když něco chcete!“

Hlas byl najednou důraznější: „Jste můj zajatec. Já stanovuji podmínky. Vypneme energetickou mříž přesně na tři vteřiny. Máte možnost v té chvíli uniknout. Radím vám ale dobře - neteleportujte se. Jinak vás znovu chytíme a podruhé už žádnou šanci nedostanete. Rozumíte mi?“

Gucky horečně přemýšlel. I pokud bylo jeho volání o pomoc zachyceno, bude trvat hodiny nebo dny,

než sem Rhodan dorazí. A mezitím může MA-BALASA odstartovat. A tomu musí zabránit!

„Ani mne nenapadne na vaše podmínky přistoupit. Jestli ode mne něco chcete, tak si mě odtud nějak dostaňte. Jak - to je vaše starost!"

Chvilí bylo ticho, pak přišla odpověď.

"Dobrá, tak to tedy provedeme. Jestli nám nějak uniknete, nebude vám to stejně nic platné. Na Beynertu máme tisíce takových pastí."

Gucky byl ve střehu, připraven skočit Až Akonané vypnou mříž, aby se mohli dostat dovnitř, přijde jeho chvíle.

Mříž zhasla jenom na jedné straně haly. Gucky byl připravený a teleportoval se do vnější chodby. Ihned se zaměřil na Sukrance a měl štěstí. Objevil majora Pichense na velitelském můstku MABALASY a bez dalšího rozmyšlení se tam teleportoval.

Sukranec se bezmezně polekal, když se najednou vedle něj zhmotnil podivný tvor, vysoký jeden metr a - pokud rozpoznal - po celém těle chlupatý. Přitom se ten tvor tvářil celkem inteligentně.

Jeden z důstojníků sáhl po zbrani, a v příští vteřině ho nějaká síla mrštila na kontrolní pult. Naštěstí přitom nic nespustil.

„Dobrý den," řekl Gucky a soustředil se na bednu uprostřed haly. „Doufejme, že si pro vás co nevidět přijde čert."

Vzápětí zmizel.

Major Pichens dlouho upřeně zíral na místo, kde předtím podivný tvor stál, a najednou měl neblahý pocit, že přece jen nepůjde všechno tak hladce, jak si myslel.

5.

Harl Defin si úlevou oddechl, když se Gucky zhmotnil v bedně.

„Ty sis dal na čas, Gucky. Starostí jsem ani nemohl usnout. A potřebovali bychom se prospat," „Teď se bude spát," oznámil Gucky a natáhl se v jednom koutě bedny. „Hledají mě, ale tady nás nenajdou. Poslední impuls zaznamenají z MABALASY. Budou si myslet, že tam ještě někde jsem. To bude veselá hra na schovávánou. Tomu Pichancovi přitom zbělají vlasy. Já bych nejraději tu jejich loď už teď vyřadil z provozu. Tím bychom si ušetřili spoustu starostí."

„To nemá smysl, Gucky. Počkáme, jak rozhodne Rhodan."

„Snad nebudeme čekat až navěky," poznamenal Gucky a zavřel oči.

Oba přátelé vychutnávali zasloužený odpočinek. Netušili, že Tatos z Abesu mezitím poněkud pozměnil své plány.

Major Morbote pokládal za velkou čest, že Perry Rhodan přestoupil na jeho loď. Také jindy klidný a ovládající se nadporučík Fang Lu nedovedl skrýt své pohnutí. Zatím už oba důstojníci věděli, kdo jsou ti dva agenti, jejichž volání o pomoc zachytili.

NEWPORT se vrátil do úkrytu za malým bílým sluncem. Doprovázel ho bitevní křižník s vylodovací oddílem na palubě. Rhodan počítal s osvobozovací akcí kvůli Guckymu a Harlu Definovi.

„Tohle je nejvýhodnější pozice," oznámil Morbote, když motory NEWPORTU zmlkly. „Odtud můžeme pozorovat akonskou planetu, aniž nás někdo zaměří."

Rhodan stál před panoramatickou obrazovkou a prohlížel si červené dvojslunce. „Akonané si vybrali znamenité místo pro tajnou základnu," uznal. „Nebýt náhody, nikdy by nás nenapadlo hledat je tady. Teď jenom kdybychom tušili, jaký útok plánují."

Fang Lu překonal svou nervozitu a ostych.

„Navrhoval jsem, pane, abychom vyslali jednu naši loď až k soustavě dvou červených sluncí, jako by tam zabloudila náhodně. Odtud bychom mohli pozorovat, co se bude dít. Myslím, že nemá smysl čekat tady, jestli se bude něco dít."

„Nezapomněl jsem na váš návrh, nadporučíku, a už jsem vydal rozkazy." Rhodan se podíval na hodinky.

„Za půl hodiny vyšle Tiffloor korvetu. Bude na ní patnáct dobrovolníků a má úkol přistát na neznámé planetě. Korvetu budeme mít pod stálou kontrolou. Když bude napadena, bude to pro nás důvod k útoku. Nikdo nám nebude moci vyčítat, že jsme zahájili boj my.“

Fang Lu si oddechl.

„Děkuji, pane. Jsem rád, že tu nebudeme zase nečinně čekat jako minule.“

„Nepodceňujte se, nadporučíku. Dozvěděl jsem se od vašeho velitele, že jste se činili. Ale raději aby to už bylo za námi.“

Na obrazovkách viděli, jak korveta odstartovala z hangáru. Byla to kulovitá kosmická loď, měřící v průměru šedesát metrů. Zamířila k soustavě.

„Teď se rozhodne,“ zamumlal nejistě Rhodan.

Věděl, jakému riziku se posádka korvety vystavuje, ale byla to jediná možnost, jak otestovat obranu Akonanů.

Na radarech byly najednou další ozvy. Ke korvetě se blížily lodě různých velikostí, ale nestřílely. Také korveta se podle rozkazů nechovala útočně.

Rhodan neměl žádný důvod zasáhnout, když lodě Akonanů obklopile korvetu a donutily ji přistát na povrchu, planety. Mohlo se to také vykládat jako uvítání a ochotná pomoc.

Záleželo na tom, jak se na to člověk díval.

Když se Tatos z Abesu dozvěděl, že se blíží malá pozemská loď, nejdřív ji chtěl dát zničit, ale pak zaváhal. Ne nadarmo se o něm říkalo, že je prohnáný jako liška, a teď vyušil nastavenou past. Pozemská korveta je jenom návnada. Možná má také odvézt pozemského agenta, který tu ještě někde je.

Poručil, aby korvetu donutili přistát, zavedli ji pod ledový příkrov a teprve pak vyzvali její posádku, aby se vzdala. Byl přesvědčený, že její let sledují další větší pozemské lodě, připravené zasáhnout. Neuvidí nic z toho, co se odehraje pod povrchem Beynertu.

Gucky a Harl Defin se o těchto událostech nic nedozvěděli, protože korveta přistála na protilehlé straně

Beynertu a myšlenkové impulzy její posádky ke Guckymu nedolehly. Oba agenti spokojeně spali ve své bedně.

Major Rugilat Pichens v té době dostal povel ke startu. Neskrýval překvapení nad uspišením termínu, ale akonští důstojníci, kteří mu rozkaz tlumočili, nebyli ochotní debatovat.

„Přesně za dvě hodiny, majore. Z určitých důvodů je nutné zahájit akci hned. Každé zpoždění by mohlo mít katastrofální následky - ostatně i pro vás, majore.“

Otočili se a nechali Sukrance samotného.

„Zatraceně, já těm chlapům nevěřím,“ bručel jeden z Pichensových mužů. „Nač najednou ten spěch? Co se stalo?“

„Třeba to souvisí s tím teleportérem, s tím špiónem, který se objevil také u nás. Pořád ho ještě nechytili. Nebo s tím signálem, který prý odvyšlál.“

„Je to možné, ale já mám pořád takový divný pocit, že letíme na smrt.“

„Nesmysl!“ Major Pichens se pokusil zastít svou nejistotu rázným vystupováním. „Něco jsme si naplánovali, a také to provedeme. Jde nám o svobodu Monerspointu nebo ne?“

Tím byla věc vyřízena. Začaly poslední přípravy před startem.

To ovšem Guckymu neušlo. Myšob seděl ve svém koutě bedny a chroustal kostku výživného koncentrátu. Zjevně mu nechutnala. Dalo by se skoro říct, že jedl jen proto, aby se trýznil. Přitom Gucky nebyl žádný masochista.

Jen tak mimochodem zašeptal Harlu Definovi: „MABALASA odstartuje za sto minut. Jestli se do té doby nic nestane, musíme zasáhnout my. Vyhodíme tu loď jednoduše do vzduchu?“

Harl zavrtěl hlavou.

„Jednoduše to nepůjde, Gucky. A do vzduchu taky ne. Ale vyhodíme ji.“

„Řeč je nástrojem nedorozumění,“ zarecitoval dramaticky myšob.

„Vždyť my si rozumíme, Gucky. Dej mi jednu z těch tvých bomb. Nastavíme časový spínač na deset minut. Až bude MABALASA startovat, přilepíme jí bombu na vnější obal. Jestli nedorjde ke zdržení, bude loď o deset minut později pár tisíc kilometrů nad Beynertem. Bude to pěkný ohňostroj, jen o něco menší, než s jakým počítali.“

„To není špatný nápad," utrousil Gucky a vytáhl z kapsy jednu z účinných malých bomb. Pečlivě nastavil spínač. Až stisknou knoflík, začne se odečítat čas. Přichytné magnety přidrží bombu pevně na kovovém obalu lodi. „Ti se budou divit. Ale nic jiného si ti zrádní Sukranci nezaslouží. Vždyť jsem Pichense varoval."

Harl si od něho vzal bombu, která byla schopná vyvinout ničivou sílu jedné megatuny TNT, a připnul si ji k opasku. Tělísko velikosti vejce ho málem povalilo, ale včas zapnul svůj antigravitační přístroj.

„Až budou startovat, zařídím to. Ty zatím předvedeš Akonanům pár pěkných skoků, abys je zaměstnal."

Posádka korvety dostala hodinu na to, aby opustila loď. Velitel dobrovolníků byl s povolenou lhůtou spokojený, i když nechápal, proč byla poskytnuta. Pokusil se navázat spojení s NEWPORTEM, ale ukázalo se, že impulzům brání silná vrstva ledu nad nimi.

„No dobrá," rozhodl velitel trpce. „Budeme tedy bojovat. V žádném případě se Akonanům nepodán dostat naši loď v takovém stavu, v jakém je teď. A možná, že budou vyčkávat a Rhodan se objeví..."
Byla to jen slabá útěcha a všichni to věděli.

Harl Defin ukázal na svoje maličké hodinky.
„Myslím, že je čas na to tvoje představení. MABALASA bude za čtyři minuty startovat. Já připojím bombu na horní pól pláště lodi, zapnu si svůj deflektor a až loď poleť, zmáčknu knoflík. Pak se ztratím do bezpečí. Kde se spolu sejdem?"

Gucky už byl připravený ke skoku.

„U Dolanů," řekl klidně. „Najdeš to lehce a já si tě tam vyzvednu, neměj starost..."

Teleportoval se a Harl zůstal sám.

Naprostě nehluký vrtulník ho vynesl až pod střechu hangáru a zapnutý deflektor ho skryl před zraky lidí. Přistál na plášti MABALASY, jak si naplánoval. I kdyby neměl deflektor, nemohl ho nikdo z posádky lodi objevit.

Opatrně připevnil bombu k povrchu lodi a pak zůstal vedle té smrtonosné kovové věci sedět a vyčkával.

Ještě zbývaly dvě minuty, pokud půjde všechno podle plánu.

Pod sebou ucítil lehkou vibraci motorů. MABALASA se chystala vydat na svůj let, který měl znamenat úplnou zkázu Země i celého Solárního impéria. Harl trošku zalitoval, že už nikdo nebude mít příležitost prostudovat ten modifikovaný katalyzátor.

Ale možná, že je to jen dobře. Je to tak strašná zbraň, že bude lépe, když nebude existovat.

Stačí, že ji mají Strážci času.

Ještě šedesát sekund...

Vibrace zesílily. Loď se pomalu odpoutávala od země a štěrbínou v ledových stěnách pomalu stoupala vzhůru.

Pak, za hlasitého řvaní motorů, vyrazila k nebi nad Beynertem.

Ted' už Harl neváhal. Stiskl ovládací knoflík a sám ustoupil o kousek stranou. Pak zapnul svůj vrtulník na plné obrátky.

Málem se mu nevyplatilo, že MABALASU podcenil a sebe přecenil. Div ho nestrl proud z trysek křížníku. Ale pak to zvládl. Klesal dolů k povrchu Beynertu. Nad ním se řítila loď se Sukranci vstříc své zkáze,

Harl nechvátal. Deset minut ubíhalo až příliš pomalu. MABALASA už byla jistě tisíc kilometrů nad povrchem, když bomba vybuchla. Harl Defin oslepen zavřel oči. Na obloze najednou bylo další slunce. MABALASA přestala existovat, ale Země byla zachráněna.

Harl klesal dolů, a když konečně zase mohl otevřít oči, vyděsil se. Trhlina v ledu, kterou vzletěla MABALASA, se už zase zavřela. Přistál na ledové kře a vypnul vrtulku.
Kolem dokola byla neútesná sněhová pustina.

Gucky nemohl potlačit zklamání z toho, že tentokrát nevzbudil takovou pozornost, jak očekával. Patrně o

něj Akonané ztratili zájem.

To Guckyho dopálilo. Teleportoval se jako zběsilý sem a tam, a nikdo se o to nestaral. Harl zatím prováděl hrdinské činy a možná byl v nebezpečí.

Teleportoval se zpátky do hangáru. Ten byl prázdný. Bedna, v níž předtím odpočívali, byla převržená u stěny.

Takže do haly s Dolany!

Když se Gucky zhmotnil, skrčil se hned za stroj, který mu posloužil už jednou. Dolani leželi poskládaní u stěny. Jejich pány nebylo nikde vidět. V této chvíli určitě neměli nejlepší náladu, protože MABALASA už explodovala, jestli všechno proběhlo podle plánu.

Ale kde vězí Harl Defin?

Gucky se ujistil, že ho nikdo nebude rušit, a soustředil se na Sigancovy myšlenkové impulzy. Zachytil je brzy. Harl Defin mrznul.

Gucky se ušklíbl a podivil se, že si Siganeček nezapnul topení ve skafandru. Nebo spotřeboval deflektor příliš mnoho energie?

Podle Guckyho výpočtu byl Harl přímo nad ním, asi dvacet kilometrů daleko. Než se ale Gucky stačil připravit k teleportaci, zachytil silnější a pronikavější myšlenkové impulzy. Poznal je. Byl to Tatos z Abesu.

Vrchní velitel akonské tajné služby sledoval na obrazovce zánik sukranského křižníku. Když potlačil bezmezné zklamání, začal zuřit a hledat viníka. Teleportér, který se sem vloudil: samozřejmě, kdo jiný? Nebo snad ti Pozemšťané, kteří tak drze přistáli s korvetou a pořád ještě se zdráhali vystoupit z lodi? Nebo ještě někdo jiný?

Nebyl si jistý, což Gucky zaznamenal s úšklebkem.

„Jen se v tom povař, kašpare!“ mumlal si a zatínal pěsti. „Na tebe taky dojde. Pro tebe jsem vymyslel něco zvláštního. Jen počkej, až se setmí.“

Znovu se zaměřil na Harla Defina a teleportoval se.

Byl přesvědčený, že skočil správně, ale Sigance nikde neviděl. Až po chvíli zahlédl ve sněhu droboučké stopy. Určitě byly Harlovy.

„Vím, že jsi docela blízko, tak se zviditelní!“

Ve sněhu najednou stál Harl Defin. Třásl se po celém těle.

„Energie nestačí i na topení. A je tu dost zima. MABALASA vybuchla.“

„Já vím, já vím. To jsme dokázali. Ale jestli nás dopadne Tatos z Abesu, nadělá z nás sekanou. Tak šup, skoč mi do kapsy!“

To major s povděkem přijal. Byl rád, že se může zahřát. Teď, když mohl vypnout deflektor, stačila energie i na zahřívání.

„Viděl jsi někde nějakého Strážce času?“ zeptal se Gucky.

„Neviděl. Ti musejí být pěkně namíchnutí, že jim plán shořel.“

„Tak raději už vyrazíme,“ Gucky se jediným skokem přenesl do haly s Dolany. Nic se tam zatím nezměnilo. Když se schovali za jedním blokem strojů, začal být Gucky neklidný.

Nemůžu si na něco vzpomenout... Než jsem se pro tebe teleportoval, chvíli jsem sledoval vrchního Akonana. Myslel na něco... bylo to důležité. Neměl jsem čas ho dál sledovat, musel jsem pro tebe. No, stejně to bylo jen pár myšlenek, které jsem náhodou zachytil. Ale přece...”

„Uvolni se a v klidu to zkus ještě jednou,“ vybídl ho Harl.

Gucky se zamyslel a jeho obličej se najednou rozzářil. Hned nato ale zvažněl.

„Pozemšťané! Přiletěli v korvetě. Jednoduše tady přistáli, představ si! Určitě je poslal Rhodan, aby zjistil, co se tady stalo. Jenom nechápu, že jsem vůbec nezachytil jejich myšlenkové impulzy. Možná že je korveta na druhé straně Beynertu, to by bylo vysvětlení. Budeme se tam muset podívat, než Akonany napadne, že jim něco provedou.“

Než mohl Harl něco odpovědět, vletěli do haly dva Strážci času a přiběhli k Dolanům. Naše agenty ale neobjevili. Bylo zjevné, že se Strážci času chytají Beynert opustit.

Harl Defin sáhl do své speciální tašky a vyndal z ní dvě bombičky veliké jako lískové oříšky.

„Bude na jednoho Strážce času stačit jedna kilotuna, Gucky?“ zeptal se.

Gucky zavrtěl hlavou. „Co se to s tebou děje? Už chceš zase někoho zabít“

jenom proto, že se ti nelíbí jeho obličej?"

„Ne, proto ne, Gucky. Ti dva sem přivezli katalyzátor. Ten byl zničen. A jestli teď odletí, přivezou další. Bud' sem, nebo na jinou akonskou základnu."

Harl Defin se zneviditelnil a s oběma mikrobombami zmizel. Bombičky byly z jedné strany potřené lepidlem, které je přidrží i na nemagnetické hmotě.

Dolani se zatím připravovali ke startu. Černé útvary už měly průměr osmdesát metrů.

Neviditelný Harl plul halou. Oba Dolani už se nafoukli a čekali. Harl připlul těsně za dva Strážce času, když do Dolanů nastupovali. Všechno mu vyšlo, jak si představoval. Oba Strážci času nastoupili do svých plavidel s malými bombami na zádech. Časové spínače byly nařízeny na patnáct minut.

Harl se vrátil ke Guckymu do úkrytu. „Snad teď hned odstartují."

Jenže to se nestalo. Minuty utíkaly a strop hangáru se neotvíral. Dolani byly nepokojní a blížili se ke stropu.

„Už jen deset minut," šeptal Harl Defin. „Co znamená to zdržení?"

Teprve v poslední minutě se v klenutém stropu haly otevřela trhlina. Dolani v ní ihned zmizeli.

Gucky zhluboka vydechl.

„Uf - to bylo jen tak tak. Snad se dostanou dost vysoko."

Harl se díval na své maličké hodinky.

„Už jsou určitě na povrchu. Ještě deset vteřin..."

Dolani stoupali rychle, ale když se dostali ven z průrvy a začali zrychlovat, jejich čas dozrál. Asi sto metrů nad ledovým povrchem vybuchla první bomba, půl minuty po ní druhá. Žár výbuchu byl tak silný, že led začal tát.

„Teď bychom se měli postarat o tu korvetu, o které jsi mluvil," připomněl Harl Defin. „Až se šéf Akonanů vzpomene, bude se chtít pomstít."

Myšob ho zase vzal do kapsy a teleportoval se s ním nad ledovou kru. Tam se mohl volně pohybovat. Snažil se zachytit myšlenkové impulzy posádky korvety. Brzy se mu to podařilo a zhmotnil se přímo na velitelském můstku korvety.

Pozemšťané ho přijali s nadšením. Velitel dobrovolníků ho uvítal: „Jsme rádi, že vás můžeme přivítat na palubě naší lodi. Bohužel na tom nejsme nejlíp. Lhůta, kterou nám Akonané dali, už vypršela, ale zatím nic nepodnikli..."

„Ti teď mají jiné starosti," ušklíbl se Gucky. „Půjčte mi svou vysílačku. Teleportuji se na povrch a spojím se s Rhodanem. Je čas, aby zasáhl. Pak už se sem nevrátím, ale postarám se o Tatose z Abesu. Akonané korvetu nezničí. Budou vás potřebovat jako rukojmí."

Vzal si vysílačku a byl zase pryč, než mohl Harl Defin, který tu zůstal, něco namítnout.

Spojení bylo dobré. Rhodan převzal zprávu a hned vydal povel k útoku flotily na Beynert. Gucky se zatím vydal za Tatosem z Abesu.

6.

Šéf tajné služby měl starosti.

Všechny jeho plány ztroskotaly a věděl, že Rhodan sám útočí na Beynert s velkou přesilou. Jedinou možností byl útěk.

Hluboko pod povrchem byl obrovský transmitter, který spojoval Beynert s nejbližší základnou Akonanů. Tatos z Abesu dal povel k vyklizení základny a nařídil, aby se všichni Akonané shromáždili v hale transmitteru.

On sám seděl ve své velitelské centrále a prohlížel si přístroje. Rozechvělýma rukama otevřel pozitronický zá-
mek žlutě natřené skřínky, která měla schopnost zničit celou planetu. Bylo jeho povinností zlikvidovat pracně

vybudovanou tajnou základnu Beynert. Nesměla padnout do rukou nepříteli.

Ještě čekal. Podle jeho odhadu bude trvat aspoň půl hodiny, než se všichni Akonané sejdou. Časový spínač přístroje poběží hodinu. Do té doby mohou být všichni v bezpečí. Pozemšťané se nesetkají s odporem a bezstarostně přistanou. Pak zahynou spolu s Beynertem.

Tatos z Abesu sebou trhl, když se za ním najednou ozval jasný a trochu pisklavý hlas.

„To jsou ale ošklivé myšlenky, milý příteli, moc ošklivé myšlenky. Ano, dejte od toho ruku pryč, ctihodný - no, když to nepůjde po dobrém, tak použijeme násilí. Tomu se říká telekineze, Tatíku z Azbestu. Už jste o tom slyšel? Ano, hodný. A teď se otočte - proč se tak šhubete? Ještě jste neviděl myšoba?"

Vrchní velitel tajné služby seděl bez hnutí v křesle, které se s ním bez jeho přispění otočilo. O Guckym už slyšel, a bál se ho víc než kteréhokoli jiného Pozemšťana. Měl z něj dokonce větší strach než ze samotného Rhodana.

„To jsi ty?" vykřikl.

Gucky přisvědčil.

„Výborně, budeme si tedy tykat jako přátelé, můj milý. Jenže ti to moc nepomůže. Ty jsi měl nějaké plány se Zemí, vid'? A co teď? Šup pryč transmitterem? No, pro mne za mne. Co bychom s vámi jinak dělali? Uvěznit a odsoudit - nebo..."

„Radši všichni zemřeme," vrčel bezmocně Tatos.

„To říkáš jen tak. Ty přece máš buněčný aktivátor, jestli se nepletu..."

Tatos z Abesu si mimoděk sáhl na prsa a tak odpověděl na Guckyho otázku. Zašklebil se.

„Dostal jsem ho darem."

„Darem? Vždyť jsi za něj zaplatil výstřelem ze svého paprskometu. Mě neobelžeš, já jsem čtenář myšlenek. Raskani a další kvůli tomu museli zemřít. Ale především zemřela Laury Martenová, které ta věcička patřila. Za to nemůžeš, já vím, proto tě taky nezabiji. Ale vrátíš mi buněčný aktivátor a pak můžeš s ostatními nastoupit do transmiteru."

„Ne!" Na Akonanovi bylo vidět zděšení. „Už nosím aktivátor několik dní. Je nastaven na moje tělesné kmity. Když ho sundám, zemřu."

„Máte dobré lékaře, pomůžou ti. Jenom už nebudeš nesmrtelný, ale to nejsou ani ostatní Akonané. Tak sem s tím strojkem!"

Tatos z Abesu se nehýbal.

Gucky vytáhl paprskomet a nastavil ho.

„Jenom tě ochromí, Tatosi. Nebude to bolet. Ale já ti budu moct v klidu aktivátor sundat. Až se probudíš, to bude asi za pět minut, můžeš odejít. Rhodan tu nebude dřív než za hodinu."

Po výstřelu vrátil Gucky zbraň do pouzdra a přistoupil k bezvládnému Akonanovi. Stáhl mu řetízek s aktivátorem a strčil si ho do kapsy. Pak čekal u dveří, až se Tatos probere. Nevěřil mu a nechtěl ho nechat o samotě. Sledoval ho i cestou k transmitteru.

Korveta se vrátila a Tifflor a Harl Defin se setkali s Rhodanem na NEWPORTU.

„Kde zůstal Gucky?" byla první Rhodanova otázka,

„Už o něm nevím celé hodiny. Říkal, že se postará o Tatos z Abesu, vrchního velitele akonské tajné služby a šéfa základny. Od té doby jsem ho neviděl."

Rhodan se tvářil bezvýrazně.

„Naše loď bez odporu přistála, žádný Akonan se neobjevil. Nerozumím tomu. Není to past?"

„Je to možné. Snad proto se Gucky neobjevuje. Doufejme, že nedělá nic lehkomyšlného."

„To sotva, jak ho znám. Ale mohl nám aspoň dát vědět"

V telekomu se ozval velitel průzkumné čety.

„Pane, našli jsme halu s obrovským transmitterem. Ještě je zapnutý."

„Hned tam přijdu."

Rhodan už tušil, co se stalo. Akonané uprchli. Zamyšleně pozoroval zářící světelný oblouk, který vypadal jako brána do jiného světa. A tím také opravdu byl. Kdo do něj vkročil, byl odhmotněn a ve vteřině se zhmotnil v cíli, stovky světelných let daleko. Pohodlnější způsob cestování neexistoval. Zvláště pro toho,

kdo byl na útěku.

Ozval se další telekom. Velitel technické inspekce hlásil: „Pane, našli jsme další transmitery. Jsou nové, ještě nezapojené a vedle nich leží plány. Akonané zřejmě plánovali transmitterový most směrem k Solárnímu impériu.“

Rhodanovi to připadalo pravděpodobné. Rozkázal, aby z každé lodi vybrali četu, která zůstane na Beynertu.

„Nesmíme z toho, co jsme zatím spíš náhodou získali, nic ztratit. Beynert bude patřit Solárnímu impériu.“

Harl seděl Rhodanovi na rameni a dělal si starosti o zmizelého Guckyho.

„Transmitter... Proč ho nevypnuli nebo nezničili?“ intenzivně přemítal Rhodan. „Logicky nám po svém útěku neměli dát možnost je následovat. Nebo za nimi máme jít? Je možné, že by to chtěli? A Gucky! Ten by transmitterem hladce proskočil. Pokud by transmitter Akonané na druhé straně vypnuli, nemohl by ale zpátky.“

Harl se zděsil. „Tak pitomý by snad Gucky nebyl!“

A pak, ještě než mohl Rhodan něco podniknout, zhmotnila se ve světelném oblouku malá postava. Gucky!

Potěšené se zašklebil, když viděl nechápavé a udivené obličej. Když byl už jen pět metrů od nich, otočil se zpět k transmitteru a předstíral, že si vzpomněl na něco důležitého. Přistoupil k vypínači transmitteru a stiskl ho. Světelný oblouk zhasl.

Rhodan si zhluboka oddechl. „Snad budeš tak hodný, Gucky, a vysvětlíš nám, co to má znamenat. Kde jsi byl? Proč jsi se vystavoval nebezpečí? Bylo to nutné?“

„Vlastně nebylo, ale nemohl jsem si odpustit, abych nevyprovodil chudáka Tatose z Abesu. Je nemocný, úplná troska. Doufá ještě, že mu pomůžou lékaři, ale marně. Šest dní nosil buněčný aktivátor. Vzal jsem mu ho a tím je odsouzený k smrti.“ Sáhl do kapsy a podal aktivátor Perryemu. „Vem si ho, Perry. Nosila ho Laury. Já ho nepotřebuji. Zároveň jsem zjistil, kde je protější stanice transmitteru. Dvě stě světelných let odtud. Je to základna, kterou známe a máme ji na mapách.“

NEWPORT vklouzl do lineárního prostoru, a když se zase vrátil do Einsteinova vesmíru, byla už dvě rudá slunce s planetou Beynert víc než dva tisíce světelných let za ním.

Před ním byl zbytek cesty ke Sluneční soustavě, která byla uchráněna před zkázou.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Beynert:	tajná akonská základna, sídlo šéfa akonské tajné služby Tatose z Abesu.
Borchert:	kadet, člen posádky NEWPORTU.
Chester:	nadporučík, člen posádky NEWPORTU.
Lu, Fang:	nadporučík, první důstojník NEWPORTU.
MABALASA:	křižník, kapitán major Pichens.
Menos z Thalanu:	Akonan, odlétá s Orlinem Raskanim z OLD MANA. Zabit Raskanim
Monerspoint:	planeta v soustavě Sukran. Obývají ji potomci arkonských průzkumníků. Před časem přijali Rhodanovu nabídku a připojili se k Solárnímu impériu.
Morbote, Thuma:	Afričan, major, kapitán NEWPORTU.
NEWPORT:	lehký pozemský křižník. Kapitánem Afričan major Thuma Morbote.
Pichens, Rugilat:	Sukranec, major solární flotily. Pochází z planety Monerspoint. Kapitán křižníku MABALASA, který z příkazu Solárního impéria prováděl průzkum v oblasti Bluesanů.
Sukran:	soustava v Plejádách, asi čtyři sta světelných let od Země.
Tatos z Abesu:	vrchní velitel akonských tajných služeb. Sídlí na Beynertu. Vysoký, trochu nahrbený starý Akonan.

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Hans Kneifel

EXPEDICE NA ZAKÁZANÝ SVĚT

č.372

Na Zemi se píše konec října roku 2436, Perry Rhodan se sice po nekonečných měsících odysey v M-87 vrátil na své místo, avšak osud Solárního impéria je i nadále nejistý. Nikdo totiž dosud neví, jak se trvale a účinně bránit proti útokům Strážců Času a zodpovědní činitelé navíc tuší, že rozhodující útok už na sebe zřejmě nedá dlouho čekat. Poznatky shromážděné v M-87 však nasvědčují tomu, že účinnou zbraň by Pozemšťané mohli najít na domovské planetě Halut'anů - Halutu. Perry Rhodan dlouho neváhá. Povolá znovu do svých služeb Viviera Bontainera a svěří mu velení na lodi EX-3333. S Prvním administrátorem a čtyřmi Halut'aný na palubě se EX-3333 vydává vstříc dobrodružství, jehož cílem je podniknutí EXPEDICE NA ZAKÁZANÝ SVĚT...